

NOVA ГАЗЕТА

№24(697), Липень, 12, 2023, Нью-Йорк

№24(697), July, 12, 2023, New York

ВІЙНА

УКРАЇНЬСЬКА ВІТЧИЗНЯНА:
ХРОНОЛОГІЯ СПРОТИВУ **СТОР. 4-5**

СОЛІДАРІСТЬ

КАСЕТНА ЗБРОЯ ДЛЯ ЗСУ –
ПРОРИВ НА ПОЛІ БОЮ **СТОР. 10**

У ГРОМАДІ

КРЕДИТІВКА «САМОПОМІЧ» У НЬЮ-ЙОРКУ
– ПОРАНЕНИМ ВОЇНАМ **СТОР. 14**

ВІД СЯНУ ДО ДОНУ

ЗАПОРІЖЖЯ – ОБПАЛЕНА ВОГНЕМ
КОЛИСКА КОЗАЧЧИНИ **СТОР. 20-21**

ВІЛЬНЮС-2023: НОВА ТОЧКА ВІДЛІКУ ЧИ ЗНОВУ РУХ ПО КОЛУ?

СТОР. 6-7

500 ДНІВ НЕЗЛАМНОСТІ

СТОР. 3

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ГАНТЕРІ: ЛІТО-2023

MUSIC and ART CENTER of GREENE COUNTY

Founded in 1983 *Summer 2023*

41st Season

CONCERT CALENDAR

Stanislav Khristenko

SATURDAY, JULY 1 at 8 pm
2023 Season Opening Concert
Music at the Grazhda
Stanislav Khristenko, piano,
will perform works by Bach,
Brahms, Liszt, Kapustin,
Silvestrov, and Lyatoshynsky.
**Light reception
following the concert.**
Tickets: \$45

Natalia Khoma

FRIDAY, AUGUST 11 at 7 pm
Children's Recital
Performance by pupils of
the two-week Ukrainian
folk singing course under
the direction of **Anna
Bachynsky**. (Course for
children, ages 4-10;
see other side for more
information). Tickets: \$5.

Vasyl Zatsikha

SATURDAY, JULY 15 at 8 pm
Music at the Grazhda
Vasyl Zatsikha, violin and
Pavlo Gintov, piano, will
perform works by Schubert,
Franck, and Lyatoshynsky.

Pavlo Gintov

SATURDAY, AUGUST 12 at 8 pm
Music at the Grazhda
Natalia Khoma, cello and **Volodymyr Vynnytsky**,
piano will perform works by J. Haydn, R.
Schumann, and Skoryk.

SATURDAY, AUGUST 19 at 8 pm
Vocal Ensemble "Zozulka" Trio

**Maria
Sonevytsky, Willa
Roberts and
Eva Salina**
will sing
old and
traditional
Ukrainian
folk songs.

Maria Antunez

SATURDAY, AUGUST 5 at 8 pm
Vocal Recital
María Antúnez, mezzo-
soprano; **Martin
Nusspaumer**, tenor and
Volodymyr Vynnytsky,
piano. The concert will
include opera arias, as
well as Spanish and
Ukrainian songs.

Martin Nusspaumer

Founded in 1983 by the
Ukrainian American composer,
Dr. Ihor Sonevytsky, the Music
and Art Center of Greene
County (MACGC) has become
an established presence in New
York State's Catskill region and on
the Ukrainian American cultural
scene in general. The MACGC
concert series offers audiences
an opportunity to hear masterful
and distinguished musicians,
including international soloists
and grand-prize laureates, as well
as promising young performers
from North America and Europe.

Volodymyr
Vynnytsky

Concert tickets
(unless indicated otherwise)

\$30 general admission
\$25 seniors
\$20 members
Free students

Tickets are available at the door.
For reservations and additional
information, please call (518) 989-6479.
Program is subject to change.

MACGC concerts feature performances on a Steinway
grand piano that was donated in 2008 by Joan Davidson.

МАЙСТЕРНІ ТА КУРСИ/UKRAINIAN FOLK ART WORKSHOPS AND COURSES

Register by July 15, 2023 Tel.: 518-263-4670 or email: Melanieserbay@yahoo.com

July 31–August 2: Gerdany (bead-stringing). Instructor: artist Oriana Makar

July 31–August 11: Folk Singing for Children. Instructors: Anna Bachynsky and Melasia Serbay

August 3–4: Pysanky (Ukrainian decorated eggs). Instructor: artist Sofika Zielyk

August 7–10: Embroidery. Instructor: Lubow Wolynetz

Music and Art Center of Greene County, Inc.
PO Box 20 • Jewett, NY 12444
www.GrazhdaMusicandArt.org

The "Grazhda" Concert Hall is an
architectural wooden masterpiece
with impeccable acoustics, and a local
landmark.

Profiles of the performers, performance
schedules, driving directions and
membership information are available
on the MACGC website. For additional
information, call 518-989-6479 (June-
September).

Become a Member!
Membership: \$35
Senior, \$25
Friend \$50
Sponsor \$100
Patron \$500
Benefactor \$1000
Maecenas \$2000 and above

MACGC
Artistic Director
Volodymyr Vynnytsky

Artistic Advisor
Natalia Khoma

Board of Trustees
Natalia Sonevytsky, President
Oksana Krushelnytsky, Vice President
Lydia Piaseckyj, Secretary
Hanya Krill-Pyziur, Marketing, Grants
Tetiana Keis, Liaison Officer
Melanie Serbay, Administrator of
Courses
Sophia K. Hewryk, Member
Zirka Voronka, Member

Music and Art Center of Greene County, Inc. is a non-profit organization. MACGC is supported by funding from
CREATE Council on the Arts (Greene County, NY), Self Reliance New York Federal Credit Union, private donations and memberships.

65 років від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

У столиці Литви Вільнюсі відбувся черговий самміт НАТО, на якому вирішувалася доля України. Очікування, що альянс таки запросить Україну під свою парасольку, виявилися марними. Єдине, чого вдалося досягти, це скасувати для України План дії щодо членства (ПДЧ), що значно скоротить дорогу до повноцінного членства України в НАТО, але аж ніяк не захистить її від подальших спроб Путлера розширювати її на шматки, поглинувши більшу частину території в безодню «руського міра».

Всі очікували, що головним союзником України в справі членства в НАТО стануть Сполучені Штати. Натомість, вони стали головними противниками нашої Батьківщини на шляху до нього. Лицемірний Байден, який проводить політику і нашим, і їхнім, знову перелицювався й сказав своє рішуче «ні» Україні. Причина – панічний страх перед Путіним. У цьому зв'язку всі згадали, як Байден на пару з Обамою, в якого він був віце-президентом, відмовляли Україні в «джевелинах», як боялися розпочати поставки бронетехніки (американські танки «Абрамс» і досі «їдуть» до України), як зволікали із системами ППО Patriot, відмовляли в поставках далекосяжних ракет та сучасних винищувачів. Все йде з Америки із жадливим запізненням і по чайній ложечці. Або не йде зовсім.

А, втім, Україна кров'ю своїх кращих синів і доньок захищає від рашизму не тільки сама себе, а й увесь великий світ. Це задля того, аби російський чобіт не топтав не тільки вулиці й площі українських міст, а й площі та вулиці Лондона й Берліна, Парижа й Нью-Йорка, Риги й Мельбурна, Варшави й Праги, щодня гинуть наші хлопці й дівчата на українсько-російському фронті, це задля мирного неба над вільним світом гинуть у 20-25 років кращі з кращих українців та українок.

Як не згадати в зв'язку з подіями у Вільнюсі осоружний Будапештський меморандум. Цим нікчемним папірцем США, Велика Британія та Росія видурили в Україні її ядерний щит. Це американські політики (особливо старалися сенатори Лугар і Нанн) тоді вкручували Україні руки, аби вона задурно віддала Росії свій ядерний арсенал, волаючи: «Ніхто на вас нападати не буде, ми гарантуємо». І де тепер ці «гаранти»?

Самміт у Вільнюсі висвітлив справжнє політичне обличчя Джо Байдена. Де йому вигідно, він кричить про беззастережну підтримку України, а де треба діяти конкретно й швидко, без зайвих слів, він ховається в куці, відбиваючись словоблуддям.

Утім, світ вже не спинити. Він зрозумів, чим заплатила Україна за свою свободу, й робитиме все можливе й неможливе, аби Україна стала повноправним членом вільного світу, включно з членством в НАТО та Євросоюзі. А в майбутніх підручниках історії про таких політиків, як Байден чи Шольц, напишуть: «Боягузливі політики епохи розгрому Збройними Силами України путінщини, які дозволяли Путіну знущатися над планетою, тремтячи від страху після його чергових сеансів ядерного шантажу».

З повагою до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

8 липня виповнилося 500 днів від початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Скупі цифри за підсумками 500 днів опору у війні, яка триває в повномасштабному форматі з 24 лютого 2022 року, розповідають більше, ніж красномовні опуси.

Росія протягом цих 500 днів втратила вчетверо більше солдатів, ніж США у В'єтнамі за вісім років. За даними Генштабу ЗСУ, за 500 днів російського вторгнення в Україну було ліквідовано понад 233 тисячі окупантів. Це в 1,3 раза більше, аніж СРСР втратив у радянсько-фінській війні, коли загинуло близько 167 тисяч військовослужбовців Червоної армії. Це також значно більше, аніж втрати США у кількох найбільших війнах XX століття. Так, за вісім років участі у В'єтнамській війні США втратили майже вчетверо менше, ніж Росія в Україні. Війна у В'єтнамі тривала 20 років: з листопада 1955-го до квітня 1975 року. США брали активну участь у бойових діях з 1965 по 1973 рік, за цей час американська армія втратила в цій війні близько 58,3 тисяч солдатів (включно з 47,4 тисячами прямих бойових втрат).

Другі 100 тисяч рашистських окупантів ЗСУ знищили вдвічі швидше, ніж перші.

Показника в 200 тисяч убитих окупантів ЗСУ досягли 17 травня 2023 року, на 447-й день війни. Перші 100 тис. життів своїх військових російські загарбники поклали в Україні за 10 місяців великого вторгнення (до 22 грудня 2022 року), тоді як наступні 100 тисяч окупантів на українській землі було знищено вдвічі швидше, за п'ять неповних місяців. Саме на цей час припали найважчі бої за Бахмут, у яких російська сторона, за даними Генштабу ЗСУ, зазнавала надзвичайних втрат.

Втрати РФ в Україні вже перевищили її сили вторгнення, під час боїв за Бахмут Росія втрачала до 7 тисяч солдатів щотижня. Незадовго до початку повномасштабного вторгнення Росії в лютому 2022 року США оцінювали, що до кордонів з Україною РФ стягнула близько 190 тисяч військовиків. Такі дані озвучував, зокрема, представник США в ОБСЄ Марк Карпентер, ці ж цифри 18 лютого 2022 року називала американська преса. На той момент сили вторгнення Росії вдвічі перевищували ту кількість військовиків, яку РФ стягнула до українських кордонів під час першого етапу накопичення військ на початку 2021 року. Тепер же дані Генштабу ЗСУ про понад 230 тисяч знищених окупантів свідчать про те, що в Україні Росія втратила навіть більше військ, ніж спочатку зібрала для свого «блискавичного вторгнення».

Кремль постійно намагається відшукувати нові сили. Єдина хвиля «часткової мобілізації», офіційно проведена в Росії восени 2022 року, дала змогу залучити до лав армії близько 300 тисяч мобілізованих. Ще близько 17 тисяч російських ув'язнених могла завербувати у російських тюрмах ПВК «Вагнер» (до початку 2023 року). Після того, як Євгеній Прігожин втратив таку можливість, влада Росії продовжує власні зусилля з прихованої мобілізації, у тому числі шляхом вербування у в'язницях, примусу резервістів і

випадкових громадян РФ до підписання контрактів тощо. Наприкінці березня 2023-го агенція Bloomberg повідомило, що Росія планує набрати ще 400 тисяч контрактників.

Найбільших втрат за перші 500 днів великої війни Росія зазнавала під час безрезультатних боїв за Бахмут – до 7 тисяч осіб щотижня, тобто близько 1 тисячі своїх солдатів щодня.

Не менш приголомшливими є втрати Росії в техніці. За 500 днів вторгнення окупанти втратили в Україні понад 4 тисячі танків, відповідно до підрахунків Генштабу ЗСУ. Цього б вистачило, щоб озброїти не одну армію. Наприклад, Туреччина має на озброєнні 2229 танків, Ізраїль – 2200, Польща – 569. Дещо

вернути під контроль України значну кількість територій вже за перший рік вторгнення – до 40% від площі, захопленої Росією після 24 лютого (станом на кінець 2022 року).

Повномасштабна війна РФ проти України спричинила найбільшу хвилю біженців з часів Другої світової війни. Нині в різних країнах світу поза межами України перебуває близько 6,33 млн українців, підраховали в Управлінні Верховного комісара ООН у справах біженців. З них близько 5,9 млн зареєстровані у країнах Європи (надано статус біженця, статус тимчасового притулку, тимчасового захисту або інші аналогічні статуси). Найбільше українців прихистили Польща (понад 900 тис. пе-

більше танків, ніж знищено в Україні російських, має Китай – майже 5 тис. одиниць.

Суттєвих втрат ЗСУ завдали й російській авіації. За 500 днів з моменту повномасштабного вторгнення українські захисники знищили понад 620 російських літаків та гелікоптерів. Це майже весь повітряний флот Великої Британії (663 одиниці авіації) або Німеччини (601 одиниця).

Літній контрнаступ ЗСУ вже звільнив більше територій, ніж зимовий наступ рашистів. Відповідно до підрахунків Financial Times, до початку літнього контрнаступу України Росія окупувала близько 100 тисяч кв. км української території – це 16,5% від загальної площі. Утім, як заявив наприкінці червня міністр оборони Британії Бен Воллес, за перші тижні контрнаступальних операцій Україні вже вдалося звільнити більше територій, аніж рашисти захопили під час спроби зимового наступу. За даними Воллеса, ЗСУ вдалося звільнити близько 300 кв. км.

Заступниця міністра оборони України Ганна Маляр 3 липня повідомила, що загалом звільнена площа лише на півдні України становить 158,4 кв. км. Крім того, протягом останніх тижнів ЗСУ з важкими боями досягають успіхів і просування на Бахмутському напрямку.

На початку вторгнення в березні 2022 року, коли Росія частково захопила північні регіони України, окупанти контролювали приблизно 24,4% української території (включно із захопленими раніше землями Донбасу – це близько 6,45% території України). Однак успішні осінні контрнаступи й завзята оборона найважливіх ділянок фронту допомогли ЗСУ по-

реселенців станом на зараз) і Німеччина (приблизно 1,1 млн українців). Відповідно до статистики ООН, до 1,3 млн українців перебувають у Росії, однак значна частина цих людей була фактично депортована чи вивезена з окупованих територій примусово, у безальтернативний спосіб. Ще близько 5 млн українців стали внутрішніми переселенцями. Загалом з 24 лютого 2022 року було зафіксовано понад 20,7 млн перетинів кордону на виїзд з України і близько 14,4 млн – на в'їзд.

Росія вбила щонайменше 9 тисяч цивільних українців, з них близько 500 – діти. Це підрахунки без Маріуполя і знищених міст Донбасу. За даними Управління Верховного комісара ООН з прав людини, від початку вторгнення в Україні загинули щонайменше 9083 цивільних осіб. Внаслідок розв'язаної Росією великої війни було поранено ще майже 15,8 тисяч людей.

Водночас у своїх звітах фахівці ООН постійно відзначають, що фактичні цифри жертв агресії РФ, ймовірно, є набагато вищими, оскільки неуточною залишається інформація про вбитих мирних мешканців на багатьох окупованих територіях України, зокрема в таких великих містах як Маріуполь (Донецька область), Лисичанськ, Попасна та Северодонецьк (Луганська область), де повідомлялося про численні жертви серед мирного населення. За оцінками мерії Маріуполя та представників полку «Азов», які захищали місто, внаслідок російської облоги та знищення Маріуполя там могли загинути 20-25 тисяч мешканців.

Підготував Хома Мусяєнко
Спеціально для «Нової газети»

ВІЙНА

Повномасштабна війна Росії проти України триває вже понад 500 днів. Незважаючи на те, що значні території все ще знаходяться під окупацією рашистів, Сили оборони України вже продемонстрували величезні досягнення та значні зміни на фронті. Про унікальність українського війська, що наближає перемогу, розповіла заступниця міністра оборони України Ганна Маляр.

1. 500 днів + 8 років реального бойового досвіду: жодна сучасна армія світу не була задіяна у війні такої високої інтенсивності. Війна, яку розв'язала Росія проти України, стала наймасштабнішим конфліктом в Європі з часів Другої світової війни.

2. Цю війну можна впевнено вважати «першою війною безпілотників». Насиченість бойових підрозділів ЗСУ безпілотними літальними апаратами не має аналогів у світі. Безпілотні повітряні, наземні та водні апарати інтегровані в кожен етап бойових дій. ЗСУ першими в світі почали широко застосовувати ударні квадрокоптери та FPV-дрони.

3. Протиповітряна оборона України вперше в світі об'єднала й ефективно використовує новітні західні та радянські системи, винищувальну авіацію й мобільні групи з ПЗРК.

4. Наступальні дії ЗСУ спростували один із засадничих постулатів воєнної науки про необхідність чисельної (в 3-5 разів) переваги в живій силі та озброєнні під час наступу. Українська армія наступає й звільняє свої землі в умовах повної переваги противника – як в озброєнні, так і в кількості особового складу.

5. 5000 жінок на лінії вогню з-понад 42 тисяч жінок у ЗСУ.

6. Створено унікальну систему надання допомоги пораненим, якої немає ніде в світі, – Єдиний медичний простір. Це об'єднання військових та цивільних медичних закладів та спеціально розроблена система логістики, яка охоплює всю територію держави та використовує всі види транспорту. Результат – до 82% поранених українських військовиків після відновлення повертаються в стрій. 80% поранених упродовж так званої золоті години отримують належну допомогу. Смертність військовиків на етапі евакуації максимально зменшилась.

7. Професійне та ретельне планування наступальних операцій нашим командуванням має наслідком унікальний факт – наступаюча сторона несе значно менші втрати, ніж та, що знаходиться в обороні.

8. Українські військовики вперше збили гіперзвукову російську ракету «Кинджал». Ворожа ціль була знищена за допомогою зенітно-ракетного комплексу Patriot.

9. «Піхота виграє битви, логістика – війни», – казав Джон

Повільно, але невпинно Збройні Сили України вичавлюють окупантів з української землі

УКРАЇНСЬКА ВІТЧИЗНЯНА: ХРОНОЛОГІЯ СПРОТИВУ

Спасіть нашу Україну, Господи Ісусе, та Матінка Божа!

Першинг, генерал армії США часів Першої світової війни. Наш фронт, попри величезну протяжність та збільшення армії на сотні тисяч осіб, стабільно поповнюється харчами, пальним, технікою, зброєю й боєприпасами. Логістику грамотно оптимізовано з урахуванням загроз авіаційних та ракетних ударів.

10. «Цифра-зброя». Протягом 500 днів війни впроваджено IT-рішення для управління боєм, операцією та їх всебічним забезпеченням:

- бойова система управління тактичної ланки «Кропива»,
- платформа зі ситуаційної обізнаності Delta,
- сервіс підтримки логістичних операцій НАТО «LOGFAS»,
- проект «Очі».

500 днів і ночей... Пів тисячі діб болю, втрат і руйнувань. Водночас це й 12 тисяч годин незламності українців: бойо-

вої вправності воїнів, зібраності медиків, відваги рятувальників, відчайдушності волонтерів, здатності до самоорганізації громадян. Це 720 тисяч хвилин стійкості українських міст, містечок, сіл і селищ.

За цей час на мапі України з'явилися ще десять міст-героїв, а на стінах пам'яті – тисячі нових фотографій полеглих героїв-захисників. Для болю, який на українську землю принесла Росія, і водночас сили духу українців немає виміру ані в цифрах, ані в словах.

«500 днів тому Росія розпочала неспровоковану загарбницьку війну проти України. Російські військовики мали намір взяти Київ протягом трьох днів, але не змогли досягти жодної з намічених цілей в Україні.

Рішучий і вмілий опір українців зупинив численні російські наступи, в тому числі на Київ, та

звільнив Сумську й Чернігівську області, а також частини Харківської, Миколаївської та Херсонської областей, які були тимчасово захоплені російськими військами.

Українські війська забезпечили ініціативу та проводять контр-наступальні операції вздовж більшої частини фронту тоді, як російські майже повністю зосереджені на спробах утримати українські землі, які вони все ще контролюють», – написав до ювілейної дати американський Інститут вивчення війни (ISW).

Там зазначили, що завдяки допомозі Заходу Україна забезпечила свою незалежність, однак перед нею стоїть критично важливе завдання звільнення стратегічно важливих територій, які все ще перебувають під контролем рашистів.

Тим часом, Сили оборони України продовжують ведення

наступальної операції на Мелітопольському та Бердянському напрямках, закріплюються на досягнутих рубежах, завдають вогневого ураження артилерією по виявлених цілях противника, здійснюють заходи контрбатарейної боротьби. Про це інформує Генштаб ЗСУ.

Зазначається, що важкі бої тривають на п'яти напрямках. На Куп'янському, Лиманському, Бахмутському, Авдіївському та Мар'їнському напрямках відбулось за останню добу 17 бойових зіткнень.

Зокрема, на Куп'янському та Лиманському напрямках ЗСУ тримають оборону. На Бахмутському напрямку захисники успішно відбили атаки в районі населеного пункту Григорівка Донецької області. Ворог завдав авіаційного удару біля Торечька.

На Авдіївському напрямку Сили оборони продовжують стримувати наступ рашистських військ у районі Северного Донецької області. На Мар'їнському напрямку наші захисники відбили усі ворожі атаки в районах населених пунктів Мар'їнка та Красногорівка.

На Шахтарському напрямку противник вів безуспішні наступальні дії в районі Новомихайлівки Донецької області.

Підрозділи ракетних військ і артилерії ЗСУ протягом доби з 11 на 12 липня уразили пункт управління, 3 райони зосередження живої сили, озброєння та військової техніки, склад боєприпасів, 7 артилерійських засобів на вогневих позиціях та один засіб протиповітряної оборони окупантів.

Тим часом, до України повернули п'ятьох командирів оборони «Азовстали», яких після звільнення з російського полону у вересні минулого року за домовленостями з РФ мали утримувати в Туреччині до кінця війни. Про це в суботу, 8 липня, повідомив на офіційних каналах президента Зеленського і керівника його офісу Андрія Єрмака, розмістивши відео зустрічі з військовиками. На ньому бійці вітаються з керівництвом на турецькому летовищі й сідають на рейс, далі йдуть кадри вже на борту.

Додому повернулися: заступник командира полку «Азов» Святослав Паламар (позивний «Калина»), командир «Азова» Денис Прокопенко (Редіс), старший офіцер Олег Хоменко, в.о. командира 36-ї окремої бригади морської піхоти Сергій Волинський (Волина) і командир 12-ї бригади НГУ Денис Шлега.

А вже ввечері тієї ж суботи бійці разом з керівництвом країни прибули до центру Львова. Сотні людей, в тому числі військовики, зустріли їх біля пам'ятника Шевченку. Радості не було меж. З поверненням додому, герої!

П'ятеро командирів перебували під особистими гарантіями президента Туреччини Реджепа Ердогана й мали залишатися в Туреччині до кінця війни.

Кремль заявив, що повернення командирів в Україну вже зараз є порушенням домовленостей. За словами речника Путіна Дмитрія Пєскова, угоду порушила як українська, так і турецька сторона, і що Росію про передачу цих п'ятьох військовиків ніхто не попереджав.

Місце, де перебували українські командири, було засекречено, але час від часу їм дозволяли зустрічатися з рідними.

У Туреччині, вже в колі дружин і дітей, представники Офісу президента Зеленського від його імені зачитали п'ятьом командирам указ Президента про приєднання їм звання Героїв України та вручили їм ордени «Золота зірка».

Тим часом, рашисти продовжують тактику терору мирного населення, бомбардуючи й обстрілюючи житлові квартали українських міст. Чергову таку ракетну атаку було здійснено вночі 6 липня у Львові, внаслідок чого було зруйновано багатопверхівку. Мер міста Андрій Садовий заявив про серйозні руйнування. Внаслідок удару повністю зруйновано два верхні поверхи трьох під'їздів багатоквартирного житлового будинку, загинули та поранені його мешканці, постраждав також офісний комплекс, є руйнації в школі, в гуртожитках Львівської політехніки. Серйозних уражень зазнали 60 помешкань. Також пошкоджено 50 автомобілів.

Загибло 11 осіб, десятки людей травмовано. Рятувальники продовжують розбирати завали. Також на місці працюють психологи. Розгорнуто мобільні поліцейські пункти, де приймають заяви від потерпілих та надають необхідну допомогу.

У Повітряних силах ЗСУ повідомили, що рашисти атакували Львів крилатими ракетами з акваторії Чорного моря. Рашистські «Калібри» спершу летіли на Київ, а потім різко повернули на Львів.

Загалом рашисти запустили 10 ракет, сім з яких сили ППО знищили. Голова Львівської ОВА Максим Козицький розповів, що у будинок, де загинули люди, було пряме влучання. «Отак «русский мір» прийшов до Львова», – сказав він у відео на тлі зруйнованого будинку і додав, що основна мета рашистів – «знищення українського народу».

Тим часом, американська газета Wall Street Journal намагається відповісти на запитання, яке останнім часом практично щодня ставлять українським політикам та їхнім союзникам на Заході: чому контрнаступ йде так повільно?

П'ятеро азовців, командирів оборони Маріуполя, вже вдома, серед своїх рідних і близьких

Зруйнований у ніч на 6 липня рашистами житловий будинок у Львові

Автори зазначають, що торік Україна завдяки вмілим маневрам зуміла домогтися переваги над російською армією, попри нестачу людей, озброєння та слабку, ніж у рашистів, підтримку з повітря. Вміле командування, гарне знання місцевості та ефективне використання дронів і цифрових технологій дозволили українським військовикам дати відсіч значно численнішій і спочатку краще оснащений армії, яка на їхньому тлі виглядала незграбною й загрузлою в бюрократичній тяганині.

Нині ситуація інша, констатує видання.

Україна намагається вибити з позицій ворога, який окопався на її території, що вважається однією з найскладніших військових операцій. Російські окупанти витратили місяці на будівництво оборонних споруд, зокрема, бункерів, протитанкових пасток та мінних полів.

Крім того, рашистські війська здатні до певних замінів, навіть якщо українські сили знищують цілі підрозділи, розповів WSJ підполковник 108-ї бригади територіальної оборони України Олексій Телегін.

«Якщо ми знищуємо загін зі 100 солдатів, наступного дня вони приведуть інший. А за день ще один», – каже Телегін.

Для рашистських сил, які раніше цього року намагалися захопити більше українських територій, їхній власний наступ не увінчався успіхом, проте утримувати оборонні позиції легше.

Наприклад, українські солдати розповіли, що рашисти в Запорізькій області збудували кілометри зигзагоподібних, з'єднаних між собою траншей, деякі з яких укріплені бетоном або вкриті гілками й землею, щоб їх було важко виявити за допомогою дронів.

Також поля сильно заміновані, а щонайменше в двох випадках, за словами українських військовиків, тіла їхніх убитих товаришів також були заміновані.

«Неможливо повністю знищити такі добре підготовлені позиції перед наступом», – пояснив журналістам один з українських військовиків. За його словами, щоб узяти ці позиції, район потрібно спочатку накрити артилерійським вогнем, а потім просуватися вперед за допомогою бронетехніки, щоб залучити піхоту. Проте брак танків та іншої бронетехніки ускладнює реалізацію цієї стратегії.

Наступ на сили, що окопалися, був важким випробуванням навіть для найпотужніших армій світу, нагадує WSJ. Союзникам, які висадилися на узбережжі

Нормандії під час Другої світової війни, знадобилося понад два місяці, щоб прорвати німецькі укріплення та просунулися вглиб країни.

У 1991 році, перш ніж сухопутні сили коаліції просунулися під час операції «Буря в пустелі», США протягом п'яти тижнів вели повітряну кампанію, щоб послабити позиції іракських військовиків, нагадує WSJ.

Раніше президент України Володимир Зеленський в інтерв'ю CNN висловив жаль, що Україна не змогла розпочати контрнаступ раніше – до того, як Росія встигла встановити оборонні споруди та замінувати територію.

Крім того, Україні бракує вогневої потужності й переваги в повітрі, які були в США та їхніх партнерів у тих боях. Військово-повітряні сили Києва складаються з невеликої кількості винищувачів і гелікоптерів радянської епохи. Тоді як рашисти розгортають переліт винищувачів та вертольоти Ка-52 на Південному фронті.

Польща, відданий союзник України, нещодавно таємно надіслала Києву близько десятка бойових гелікоптерів Мі-24 радянської розробки, пише видання, але українська авіація залишається слабшою порівняно з російською, з менш складними системами цілевказівки та обо-

рони. Видання також зазначає, що Україна обмежено використовує літаки, щоб не втрачати їх.

«Українці досягли успіхів, але вони ведуть жорсткі бої, перед ними – важкопрохідна місцевість та добре підготовлені російські оборонні рубежі», – заявив генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг. За його словами, ця ситуація є «аргументом для продовження нашої підтримки».

Нещодавно США заявили, що нададуть Україні касетні боеприпаси, які розкидають безліч дрібніших бомб й можуть завдавати масового ураження на великій території.

Київ намагається зім'яти російську оборону перед тим, як кидати в бій своїх бійців, але не має достатньо боеприпасів, щоб просто зрівняти контрольовані Росією села, як це робили рашисти в Бахмуті та інших частинах східної України. Натомість українці зазвичай завдають артилерійських ударів.

За словами солдатів, брак бронетехніки також уповільнює наступ. Командир стрілецького підрозділу з позивним «Вадос» розповів виданню, як напередодні його підрозділ намагався штурмувати село, яке контролює Росія.

«Якби у нас було більше транспортних засобів, ми могли б перекинути більше піхоти на фланги», – каже лейтенант «Вадос». Натомість підрозділ відступив, не взявши села.

Крім того, Україна досі не кинула в бій значні ресурси нової західної техніки. Київ має десятки німецьких танків Leopard 2, але після того, як кілька з них застрягли на мінних полях на початку червня, їх не бачили на полі бою.

Військові аналітики вважають, що Україна все ще шукає слабкі місця супротивника, перш ніж використати основну частину своєї західної зброї. Розвідка – складна справа, адже рашисти часто бачать, як українці наближаються відкритою місцевістю.

Значною загрозою також залишаються російські літаки, розповіли WSJ бійці піхоти.

«У нас немає належних систем ППО, – пояснює Дмитро, 40-річний командир взводу 108-ї бригади. – Коли нас попереджають, що злетів ворожий літак, єдиний спосіб впоратися з цим – сховатися».

Не сприяє наступу й ландшафт: переважно відкриті поля, розділені тонкими смугами дерев, не забезпечують достатнього захисту.

Однак, за словами підполковника Телегіна, складність завдання не стала для них несподіванкою. «Ми знали: для того, щоб рухатися вперед проти такої добре підготовленої оборони, нам потрібні досвід, ресурси та раптовість. Нехай повільно, але ми доб'ємося свого – розіб'ємо ворога й звільнимо нашу землю від окупантів».

**Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»**

ФОРУМ

Литва, яка стала цьогоріч державою-господаркою самміту НАТО, вирішила навіть не імітувати «нейтральність» у питанні майбутнього членства України в альянсі, а натомість по максимуму включилася в боротьбу за таке рішення. І не лише уряд, а вся країна приєдналася до такого лобювання. Приклади цього у Вільнюсі відко було буквально на кожному кроці.

декларації. Українська сторона та десятки країн-союзників, що її активно підтримують, прагнули будь-що не повторити Бухарестський самміт 2008 року.

Переговори про фінальне формулювання йшли важко й тривали до самого кінця самміту. «За підсумками саміту наш шлях до альянсу точно стане коротшим», – написав в своєму інстаграмі міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба 8 липня. 10 липня він уточнив, що країни НАТО після «інтенсивних переговорів» таки домовилися усунути ПДЧ для України на шляху до її членства в альянсі.

Глави держав та урядів країн-членів погодилися скасувати вимогу про ПДЧ для України та сказали, що нададуть запрошення Україні приєднатися до альянсу після виконання усіх вимог. Про це 11 липня заявив генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг під час прес-конференції у Вільнюсі після засідання Північноат-

лантичної ради на рівні глав держав та урядів. Вони привітали їхні євроатлантичні прагнення, запевнили, що ці країни вступають до НАТО в майбутньому та отримають план дій щодо членства (ПДЧ). Але останнього так і не сталося. Франція та Німеччина тоді були ключовими противниками надання Україні та Грузії ПДЧ.

Владімір Путін також виступив у Бухаресті з промовою про перспективи співпраці його країни з НАТО. А за чотири місяці потому російська армія захопила 20% грузинської території. За шість років, у 2014-му, почалася війна на Донбасі.

І в Києві, і в столицях країн-членів альянсу погодилися з тим, що вступити до НАТО Україна зможе лише після завершення війни. У Вільнюсі це чітко зафіксували. Мають бути досягнуті відповідні безпекові умови або ж безпекові міркування для того, щоб Україна могла увійти до НАТО.

Який саме термін використовують – умови чи міркування –

Американський президент Джо Байден визнав, що в альянсі досі немає одностайності щодо запрошення України до НАТО вже зараз. А деякі країни побоюються, що це може призвести до прямого зіткнення з РФ.

Хоча статус запрошеної країни до НАТО – це зовсім не те, що бути повноправним членом альянсу. До такої країни не застосовується стаття 5 Північноатлантичного договору про колективну оборону, коли напад на одного союзника означає напад на всіх.

Ще один камінь спотикання – це наявність в Україні окупованих Росією територій. У країні, яку запрошують до НАТО, відповідно до правил його розширення, не мало б бути територіальних суперечок. «Але ж в Україні немає невизначених кордонів, вона ні на кого не напала. У неї насправді немає таких суперечок», – відзначає Лео Літра.

У переддень самміту американський президент Джо Бай-

ла Рада Україна-НАТО. Україна отримала право скликати її засідання з власної ініціативи, матиме таке ж право голосу в її рамках, що й країни-члени, та зможе долучатися до роботи комітетів організації.

«Треба розуміти, що це косметичні зміни», – каже Лінас Лінкявічус, экс-міністр закордонних справ Литви. Оскільки у Вільнюсі не пролунало чіткого запрошення, то фокус уваги змістився на безпекові гарантії для України.

Сам термін «безпекова гарантія» до певної міри знецінив Будапештський меморандум. Тому як альтернативу «гарантіям» дипломати пропонують «безпекові зобов'язання» (security commitments).

У Вільнюсі НАТО оголосило багаторічну програму підтримки України, яка передбачатиме, зокрема, 500 мільйонів євро допомоги щороку на військові витрати.

Безпековими гарантіями можуть стати зобов'язання ізра-

ВІЛЬНЮС-2023: НОВА ТОЧКА ВІДЛІКУ ЧИ ЗНОВУ ХОДІННЯ ПО КОЛУ?

У столиці Литви протягом 11-12 липня відбувся самміт Північноатлантичного альянсу, в якому взяв участь Президент України Володимир Зеленський

Кількість прапорів на балконах приватних квартир, на офісах, бізнесах та органах влади у столиці Литви буквально зашкалювала. Часом могло скластися враження, що все це відбувається в Україні, адже українських прапорів було чи не більше, ніж литовських.

І це не дивно – на додаток до величезної кількості українських прапорців, що розвісила влада уздовж усіх ключових трас Вільнюса, у місті діяла також громадська ініціатива, ідея якої – розвісити по Вільнюсу не менше 33 тисяч прапорів України, які надавали всім охочим.

Загалом Литва, де лише могла, поєднувала у гаслах, діях, символіці тощо число 33 та слово «Україна». Ідея в тому, щоб закріпити думку, що Україна стане 33-м членом НАТО – тобто наступним після Швеції. Не почути цей сигнал не міг жоден учасник або оглядач самміту.

Цей піар, до слова, не варто недооцінювати. На тлі дискусії у західних медіа про те, чи варто брати Україну до НАТО, подібна наполегливість Литви, держави-члена НАТО, мала реальну вагу.

А окрім того, в ці дні велася жорстка та безкомпромісна дипломатична гра. В останні години перед саммітом у Вільнюсі, який відбувався у виставковому центрі

LITEXPO й на який з'їхалися 40 лідерів держав і делегації 48 країн-членів НАТО та партнерів, загалом близько 2400 учасників, дипломати та політики України та країн НАТО до останнього моменту все ще домовлялися про зміст фінальної

Глави держав та урядів – учасники Вільнюського самміту НАТО. Липень, 2023 року

лантичної ради на рівні глав держав та урядів.

«Україна точно не була б тягарем для НАТО», – каже Анджей Фалковський, польський військовий дипломат та радник українського міністра оборони.

Водночас Кулеба визнає, що бракує ясності щодо запрошення України до альянсу. І це може стати «подарунком Путіну в момент, коли його треба дотискати на всіх фронтах».

Чому так багато іноземних та українських політиків згадують Бухарестський самміт НАТО? Тоді, в 2008-му, після жорстких дипломатичних баталій, лідери країн НАТО відмовилися запросити Україну та Грузію до альян-

теж важливо. Експерти застерігають: якщо будуть прописані конкретні передумови вступу України, це може стати підказкою для противників її приєднання до НАТО: що саме робити, щоб завадити Україні.

«Завершення війни – це може бути гібридний процес. І те, як Україна визначить кінець війни, – це може бути гібридне формулювання. Ідеальний варіант – це повернення всіх своїх територій. Смерть Путіна чи завершення обстрілів – це непевні критерії. Росія може бити по Україні раз на місяць, щоб війна не закінчилася ніколи», – пояснює старший аналітик Центру «Нова Європа» Лео Літра.

ден в інтерв'ю CNN заявив, що Україні потрібно далі реформувати та модернізувати військо, і до вступу поки що вона не готова.

«Я вже говорив з президентом Зеленським та дав чітко зрозуміти: США готові надати безпекові гарантії за прикладом Ізраїлю. Насамперед це необхідні засоби для захисту власної держави. Але тільки за умов припинення вогню або мирної угоди», – заявив американський лідер.

Паралельно з цим НАТО запевнило Україну в стратегічній підтримці та готовності проводити консультації на її вимогу. Для цього у Вільнюсі вперше замість комісії Україна-НАТО засіда-

ільського типу. Але це може стати реальністю вже після війни. Конкретні країни могли б взяти на себе зобов'язання допомогти Україні, якщо Росія знову нападе.

НАТО, як організація, не може надати Києву такі гарантії. Це мали б зробити конкретні країни-члени. У переліку тих, хто міг би сформувати коаліцію безпекових гарантій, експерти називають, окрім США, Велику Британію, Францію, Італію, Німеччину, Польщу, Чехію, Румунію, Іспанію. До переговорів долучилася й Німеччина, що для багатьох є сигналом і її готовності підтримати запрошення України до альянсу. Але якщо це зроблять США.

Центрально- та східноєвропейські члени альянсу рішуче закликають своїх союзників діяти вже сьогодні. Без вагань і страхів спровокувати Росію.

«Ми не повинні вагатися приймати сміливіші рішення, тому що в іншому разі режим Путіна вирішить, що західні союзники занадто слабкі і якщо будуть загнані у кут, здадуться», – заявив президент Литви Гітанас Науседа.

Якщо в Бухаресті Франція також була проти надання ПДЧ Україні, то нині ця країна готова підтримати Україну значно більше. «За останні 6-8 місяців Емануель Макрон сильно еволюціонував у питанні щодо підтримки України. Думаю, він готовий розглянути безпекові гарантії для України», – розповіло джерело, близьке до оточення французького президента.

Поки триває війна і Україна не може стати членом НАТО чи сподіватися на розміщення іноземного контингенту, для самозахисту їй потрібні далекобійна зброя, велика кількість сучасних винищувачів, постійне поповнення снарядів. Саме це, а також фінансова допомога і є основними безпековими гарантіями тут і зараз.

Президент України Володимир Зеленський прибув до Вільнюса, аби взяти участь у самміті НАТО, 11 липня. І ще в літаку заявив, що на самміті без України обговорюються формулювання умов запрошення до альянсу.

«І я хочу підкреслити: це формулювання тільки щодо запрошення, а не щодо членства України. Безпрецедентно й абсурдно – коли немає жодних часових рамок і для запрошення, і для членства України; і коли натомість додається якесь дивне формулювання про «умови» навіть для запрошення України», – наголосив він.

Зеленський вважає, що наразі серед союзників немає готовності ані запросити Україну до НАТО, ані зробити її членом альянсу.

«А значить, залишається можливість торгуватися членством України в НАТО – у переговорах з Росією. А для Росії це означає мотивацію й надалі продовжувати свій терор. Невизначеність – це слабкість. І я відверто обговорюю це на самміті», – додав він.

«Північноатлантичний альянс дасть Україні безпеку, Україна зробить НАТО сильнішим», – сказав В.Зеленський, виступаючи у Вільнюсі на акції на підтримку руху України до НАТО. Він зазначив, що приїхав до Вільнюса з вірою в рішення, з вірою в партнерів, з вірою у сильне НАТО, яке не сумнівається, не втрачає час і не озирається на будь-якого агресора.

«Я хотів би, щоб ця віра стала впевненістю у рішення, на які ми всі заслуговуємо і яких очікує кожен наш воїн, кожен наш громадянин, кожна наша мати, кожна наша дитина. Хіба це завелике бажання?» – додав Зеленський.

Господар самміту, президент Литви Гітанас Науседа наголо-

сив, що для Литви важливо не повторити формулу про «відкриті двері», яка давно стала застарілою та провальною. «Але буде дуже чіткий сигнал, що ми не повторюємо формулу Бухарестського самміту», – заявив він, нагадавши, зокрема, що альянс погодився на швидкий вступ України без ПДЧ.

На початку другої хвилі розширення НАТО на Схід, у 2004 році, Україна ухвалила стратегію, яка передбачала відмову від позаблоковості, а до військової доктрини внесли положення про подальшу євроатлантичну інтеграцію і вступ до НАТО. Фактично тоді українська влада вперше проголосила наміри стати членом альянсу.

Ініціативні слова про стратегічну мету України – «повноправне членство в НАТО та Європейському Союзі». Але парламентські вибори виграла партія Віктора Януковича, і їй вдалося обмежити команду Ющенка у реалізації цієї мети.

На початку 2008 року президент Віктор Ющенко, нова голо-

У грудні 2008-го в НАТО запропонували Україні щорічну національну програму допомоги у здійсненні реформ, необхідних для вступу. Але про ПДЧ вже не йшлося.

Коли президентом став Віктор Янукович, він ліквідував міжвідомчу комісію з питань підготовки України до вступу до НАТО та національний центр з питань євроатлантичної інтеграції. Згодом з усіх урядових документів, а також із закону «Про основи внутрішньої та зовнішньої політики» були вилучені слова про прагнення до членства в НАТО.

Діяла лише річна програма співпраці з НАТО, що передбачала участь української авіації в перевезенні вантажів НАТО, участь у миротворчій операції в Косово, Афганістані та Іраку, навчання українських військовиків у країнах альянсу.

У 2014 році нова влада на чолі з Порошенком скасувала позаблоковий статус України, запроваджений Януковичем. У закладах внутрішньої та зовнішньої політики знову з'явилися слова про досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства в НАТО. Петро Порошенко однак вважав, що про членство можна буде говорити після проведення референдуму й не раніше ніж через 6-7 років.

У новій військовій доктрині з'явилися слова про досягнення повної сумісності ЗСУ з арміями країн-членів альянсу до 2020 року – задля інтеграції до ЄС та НАТО. А в Конституції – нові статті про вступ до цих організацій.

Володимир Зеленський, ставши президентом, повернувся до необхідності підписання з НАТО Плану дій щодо членства (ПДЧ).

На самміті НАТО в Брюсселі в червні 2021 року лідери альянсу підтвердили відданість ідеї Бухарестського самміту 2008 року про те, що Україна стане членом альянсу і що Росія не зможе накласти вето на її вступ.

А з початком повномасштабної війни Зеленський закликав Захід прийняти Україну до альянсу за пришвидшеною процедурою, без ПДЧ. У вересні 2022 року президент, голова парламенту та прем'єр-міністр України підписали заяву на пришвидшений вступ до НАТО.

На сьогодні швидке членство України в НАТО підтримують 23 країни-члени, тобто більшість. Усі вони підписали з Україною відповідні декларації.

Вступ до НАТО, згідно з опитуваннями, підтримує майже 90% українців.

Проте і Київ, і НАТО визнають, що доки триває війна, це неможливо. Тому Київ сподівається, що НАТО надасть гарантії членства впродовж короткого проміжку часу одразу після війни.

За повідомленнями зарубіжної преси підготував Андрій Гурич

Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг: «Глави держав та урядів країн-членів НАТО погодилися скасувати вимогу про ПДЧ для України та надають запрошення Україні приєднатися до альянсу після виконання усіх вимог»

Президент України В.Зеленський у Вільнюсі: «Північноатлантичний альянс дасть Україні безпеку, Україна зробить НАТО сильнішим»

Власне, для України це є великою перемогою. Але до реального членства в альянсі їй треба ще пройти довгу дорогу. А поки що згадаймо, якою була ця дорога до початку Вільнюського самміту.

Відносини України та НАТО розпочалися майже одразу після здобуття незалежності. Президент Леонід Кравчук у 1992 році побував у штаб-квартирі альянсу в Брюсселі, а в 1994 році Україна першою серед пострадянських держав уклала договір з НАТО в рамках ініціативи «Партнерство заради миру».

За часів президентства Леоніда Кучми співпраця розвивалася – підписали «Гартію про особливе партнерство НАТО та України», були різні програми співпраці з альянсом.

Але то був час, коли після «касетного скандалу», а також звинувачень у порушенні Києвом санкцій ООН щодо Іраку Леоніда Кучму мало підтримували в країні, і він перебував у міжнародній ізоляції. Тому в НАТО не дуже зважали на кроки українського президента, підтримуваного Росією.

У липні того ж року, після засідання комісії Україна-НАТО, Леонід Кучма видав указ, яким скасував мету вступу до НАТО, лишивши у військовій доктрині слова про «істотне поглиблення відносин з НАТО та Євросоюзом як гарантiami безпеки та стабільності у Європі».

Третій президент України Віктор Ющенко вступ до НАТО проголошував як головну мету. У квітні 2005 року він повернувся у військову доктрину Укра-

ва уряду Юлія Тимошенко та спікер парламенту Арсеній Яценюк написали листа до НАТО з проханням приєднати Україну до ПДЧ, але це спричинило парламентську кризу в Україні.

Ще одна спроба отримати ПДЧ була в квітні 2008 року на Бухарестському самміті НАТО, його ще називали саммітом «великих надій і великих скандалів».

Через Францію та Німеччину рішення про ПДЧ відклали до грудня 2008 року. На позицію Ангели Меркель та Ніколя Саркозі, тодішніх лідерів Німеччини та Франції, могла вплинути Росія. Тоді ЗМІ писали, що президент РФ Путін зробив різкі заяви й натякнув, що в разі вступу України до НАТО, Росія може розпочати відторгнення Криму та Сходу України.

СЛАВА УКРАЇНІ!

На сайті президента України 8 липня було опубліковано укази про присвоєння звання Героя України. Зазвичай такий указ повідомляє дуже коротку інформацію про людину - лише ім'я, прізвище, по-батькові та військове звання. Але за кожною «Золотою зіркою» стоїть історія героя, які, як відомо, не вмирають.

За минулий рік в Україні додался 196 Героїв України, цього року – вже 79. З них 49 – згідно з указами, підписаними 8 липня, з них 46 – помертно. Окремі подання на звання Героїв України були підписані після створення петицій на сайті президента, які зібрали необхідну кількість голосів.

Учитуючись в ці коротенькі біографії, не можеш повірити, що цих людей вже немає серед живих. Вони вже в Господі, на небесах. Вони прожили на цій землі так мало й віддали свої життя за найсвятіше – рідну Батьківщину. Вічна ж вам пам'ять, герої!

Ольга Сімонова.

Єдина жінка в цьому переліку героїв. Росіянка.

Ми познайомилися 7 травня 2015 року, під час нагородження премією «Народний Герой». Я здивувалася її неймовірним веснянкам. Один з моїх друзів попросив дочекатися, бо до нас з Росії приїхала дівчина, з якою він познайомився на Ельбрусі, дівчина водила людей в гори, а нині приїхала воювати за нас. Востаннє ми списувалися теж у травні 2022-го. Я питала її, чи знає вона про смерть нашого спільного друга.

У перші дні повномасштабного вторгнення Оля писала й просила вивезти з Попасної її собак. Вона була готова загинути сама, але собаки не мали померти.

Олю поховали на Байковому цвинтарі в Києві. Маленька табличка і фото Олі у військовому кителі. Назавжди 34 роки.

Святослав Алексапольський.

Народився в Криму – у Саках. Футбольний фанат сімферопольської «Таврії». Займався багатьма видами спорту, найбільше захоплювався бразильським джю-джитсу. Воював з 2015 року в «Азові» і десантно-штурмових військах. Вивчився на снайпера.

Командир розвідвзводу 220-го батальйону 126 бригади ТРО. Загинув 29 серпня на Півдні, на початку контрнаступу. Він мріяв, аби український прапор майорів над Кримом. Назавжди 32 роки.

Вадим Блищик.

Молодший лейтенант ЗСУ, командир взводу 30-ї механізованої бригади імені К. Острозького. В армії з 2008 року.

Був учасником миротворчої місії в Косово, брав участь у міжнародних військових навчаннях,

початок російсько-української війни зустрів на Балканах.

У липні 2014 отримав орден «За мужність» 3 ступеня.

Заочно отримав ступінь бакалавра з фізичного виховання та магістра з фізичної терапії. Мав брата-близнюка.

Загинув у бою в день народження матері. Похований у Звягелі. Назавжди 36 років.

Сергій Божко.

Оператор протитанкового взводу у 30-й ОМБР ім. К. Острозького. Псевдо – «Серпень».

До війни працював у поліції, двічі підписував контракт зі Збройними силами України. Любив грати в шахи, вивчав бойові мистецтва та мав колекцію шевронів.

Єдиний син у родині. Створити сім'ю не встиг. Батько Сергія пішов на війну добровольцем ще в 2014 році.

Сергій загинув біля селища Луганське на Донеччині. Назавжди 24 роки.

Його дядько, Віталій Климчук, також загинув під час повномасштабного вторгнення у червні 2022-го.

Валентин загинув у липні 2022 року поблизу селища Любомирівка на Миколаївщині. Назавжди 26 років.

Леонід та Роман Бутусіни.

Два брата – росіянина. Їхня багатодітна родина (9 дітей) переїхала в Україну через незгоду з російською агресією ще в 2014-му році. Батько родини відразу пішов воювати у «Правий сектор». За час проживання в Україні в родині Бутусіних народилося ще троє дітей. Родина мешкала на Прикарпатті.

Роман та Леонід підписали контракти зі Збройними силами України в 2020 році. Брати загинули в лютому 2022-го в боях за Чернігівщину. Поховані в Калуші.

Назавжди 20 та 24 роки.

дрильї. Відмовився переходити на бік Росії в 2014 році.

Вирішив стати військовиком у 12 років, закінчив військовий лицей та Харківський національний університет повітряних сил ім. І. Кожедуба.

9 березня 2022 року керував винищувачем МіГ -29 в бою з двома російськими літаками поблизу Житомира. Збитий ворожими системами ППО.

Був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Кирило Марач.

Головний сержант. Вчився на електрика. Пішов на війну в 2014 році. Спочатку був водієм, потім вивчився на розвідника.

Почесний громадянин Звягелі. Назавжди 36 років.

Денис Лабунський.

Сержант 3-ї окремої штурмової бригади, кулеметник. Позивний – «Гром».

Почесний громадянин міста Тернопіль (посмертно).

Назавжди 52 роки.

Вадим Лисенков.

Молодший сержант 3-ї окремої штурмової бригади. Командував взводом.

Народився та мешкав у Києві. Бакалавр транспортних технологій. Під час АТО три роки служив за контрактом у полку «Азов». Працював трейдером у криптосфері.

Займався кросфітом. У воїна був улюбленець – пес Бантик.

Отримав смертельні поранення внаслідок ворожого гранатометного обстрілу 24 листопада 2022 року. Назавжди 25 років.

Владислав Скворцов.

Старший лейтенант, командир роти 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр».

Народився та виріс на Дніпропетровщині. Громадський діяч, політолог. Займався бойовим самбо та паверліфтингом.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Едуард Камардін.

Капітан. Волиняк. Випускник Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного.

Командир роти 59-ї окремої мотопіхотної бригади. Загинув під час контрнаступу на Півдні 5 вересня 2022 року, поблизу селища Тернові Поди на Миколаївщині в результаті танкового обстрілу.

Петицію про присвоєння звання Героя України створила його мама. Назавжди 23 роки.

Валентин Климчук.

Старший солдат. Народився у Вінниці. За освітою – вчитель фізкультури. Воював у 2014-2017 роках – пішов в АТО у 18 років.

Ігор Колесніченко.

Сержант. Командир відділення. Загинув 29 травня 2022 року.

Похований у Делятині. Жителі села зустрічали свого героя на колінах. Назавжди 35 років.

Олександр Леунов.

Старший сержант. Командир взводу.

Загинув на Харківщині, в селі Кам'янка, рятуючи поранених.

Загинув 16 березня 2022 року, був перепохований у липні 2022 на Рівненщині. Назавжди 35 років.

Євген Лисенко.

Майор. Військовий льотчик 2-го класу. Народився на Черкащині 1994 року. Командир еска-

дри. Народився у Вінниці. Спортмен. Кандидат у майстри спорту з важкої атлетики. Останні роки жив та працював за кордоном. Повернувся у перші дні повномасштабного вторгнення Росії в Україну.

Загинув під час штурму під Бахмутом на Донеччині, прикриваючи побратимів. Назавжди 29 років.

Сергій Король.

Капітан 105-ї ОБрТРО. Позивний «Махно».

Народився в Тернополі. У 1990-х розпочав службу в Національній гвардії України. У 2014-му пішов на війну добровольцем. Загинув на Харківщині, поблизу села Масютівка.

У 2014, будучи ще неповнолітнім, намагався піти воювати в АТО, воював у добровольчому загоні «Шахтарськ». У 2018 році воював у складі Української добровольчої армії.

У листопаді 2019 року мобілізувався до лав ЗСУ у складі 74-го окремого розвідувального батальйону. В 2020 році брав участь у ООС. Від початку повномасштабного вторгнення воював у 93-й ОМБР. Брав участь у боях за м. Охтирка на Сумщині.

Загинув неподалік с. Нова Дмитрівка на Харківщині. Назавжди 25 років.

До друку підготувала
Світлана Душківець

ПАМ'ЯТЬ

27 червня рашисти за вказівкою місцевого «наводчика» завдали ракетного удару по центру Краматорська, що на Донеччині. Загибло 13 осіб, серед яких українська письменниця, співзасновниця Нью-Йоркського літературного фестивалю в однойменному селищі Бахмутського району Вікторія Амеліна.

Вікторія загинула 1 липня, в день народження українського письменника Володимира Вакуленка, якого також закатували рашисти. Саме його рукопис знайшла вона вже в звільненій Ізюмщині, що на Харківщині. Це були заховані вірші та щоденникові записи. Пізніше вона видала їх у харківському видавництві Vivat.

Перед смертю Вікторія працювала над своєю першою англійською книжкою «War and Justice Diary: Looking at Women Looking at War» – про українських жінок, які документують воєнні злочини, та їхнє життя під час війни...

...27 червня російські окупанти вдарили по піцерії в Краматорську. Вікторія Амеліна, членкиня Українського ПЕН-клубу, яка задокументувала воєнні злочини рашистів для правозахисної організації Truth Hounds, саме обідала там з представниками колум-

бійської організації Aquanta Ucraina! (Тримайся, Україно!) – письменником Тектором Абадом, політиком Серхіо Харамільйо та журналісткою Каталіною Гомес. Усі отримали легкі поранення. Крім неї – Вікторію у важкому стані, з травмою голови, доставили до найближчої лікарні в Дніпрі. Але поранення виявилися «несумісними з її життям».

Вікторія Амеліна народилася 1 січня 1986 року у Львові. У підлітковому віці разом з батьком емігрувала до Канади, однак згодом повернулася до України, написавши: «Я прожила чужих тринадцять років. Звучить жахливо, але ж це одне з найважливіших письменницьких умінь – влізти в чужу шкуру, відчутти не своє життя. Цей досвід створив теперішню мене...»

З відзнакою закінчила Львівську політехніку за фахом «комп'ютерні технології». Десять років працювала в міжнародних інформаційно-технологічних компаніях. А в 2014-му, призупинивши свою кар'єру в IT-сфері, присвятила

ВІКТОРІЯ АМЕЛІНА З... НЬЮ-ЙОРКА

ІСТОРІЯ ДЛЯ ПОВЕРНЕННЯ

Коли Міра виходила з дому, взяла намистину з шкатулки.

Коли Тім виходив з міста, підняв камінчик на вулиці.

Коли Ярка лишала сад, взяла кісточку абрикоси.

Коли Віра виходила з дому, то не взяла нічого -
скоро я повернусь, сказала -
і нічогісінько не взяла.

Міра виростила шкатулку із намистини -

ростить новий дім в шкатулці.

Тім почав нове місто з каменю -

Місто схоже на рідне,

тільки моря немає...

Ярка посадила кісточку абрикоси,

довкола кісточки сад став Ярчин.

А Віра,

яка не взяла нічого,

розказує цю історію.

Коли тікаєш із дому,-

розповідає,-

Дім за спиною маліє.

Щоб вберегтися.

Дім обертається

сірим камінчиком,

намистиною,

кісточкою минулорічної абрикоси,

скельцем, що коле долоню усю дорогу,

фігуркою Лего,

мушлею з Криму,

зернятком соняшника,

гудзиком з татового мундира...

Дім тоді поміщається до кишені

і там він спить

Дім слід витягати з кишені

в безпечному місці.

Коли готовий,

дім помалу ростиме -

І ти ніколи,

запам'ятай, ніколи

не будеш без свого дому!

ЖІНКА РОЗГУБЛЕНА БІЛЯ ЧУЖОГО МОРЯ

жінка розгублена біля чужого моря
волосся розтріпане, кеди стоптані,
шепоче ім'я обвітряними губами
тутешні думають: жінка втратила чоловіка,
але я чула ім'я, яке вона вимовляє, -
це не ім'я чоловіка, це не ім'я дитини -
вона стоїть над морем і кличе море,
та море теж думає: жінка втратила чоловіка,
море не озивається на ім'я незнайоме й дивне,
тільки виносить мушлі й каміння гостре,
тільки шепоче по-своєму, по-морському:
жінко, він ще до тебе повернеться,
твій Азов...

ТРИВОГА

Повітряна тривога по всій країні.
Так наче щоразу ведуть на розстріл
Усіх.
А цілять лише в одного.
Переважно в того, хто скраю.
Сьогодні не ти. Відбій.

себе творчій роботі. Наступного року вона видала першу дитячу книжку «Хтось, або Водяне Серце», згодом – ще одну: «Е-е-есторії екскаватора Еки». Дебютувала «дорослим» романом «Синдром листопаду, або Номо Compatiens», номінованим на премію імені Валерія Шевчука. Другий роман письменниці «Дім для Дома» вийшов 2017 року та увійшов до коротких списків національних та міжнародних премій: «ЛітАкцент року-2017», Премії міста літератури ЮНЕСКО, Європейської літературної премії. Запорізька книжкова толока назвала «Дім для Дома» найкращою прозовою книжкою року. 2021 року Вікторія стала лауреаткою літературної премії імені Джозефа Конрада-Коженьовського. Того ж року вона заснувала Нью-Йоркський літературний фестиваль в однойменному селищі Бахмутського району Донеччини. Твори письменниці публікувалися в перекладах польською, чеською, німецькою, нідерландською, іспанською, англійською мовами.

Після початку повномасштабної війни Росії проти України Вікторія Амеліна приєдналася до правозахисної організації Truth Hounds і разом з командою однодумців стала документувати воєнні злочини рашизму на деокупованих територіях сходу, півдня та півночі України, займалася адвокатською діяльністю: зверталася до урядів інших країн із закликом про зброю для України, вимагала справедливості та створення спеціального міжнародного трибуналу для всіх воєнних злочинців, що скоїли жахливі злочини проти України та українців.

На початку червня 2023 року Вікторія Амеліна опублікувала у Твітері світліну, на якій вона фотографує зруйнований будинок. «На цьому фото я – українська письменниця. На моїй сумці – портрети великих українських поетів. Я маю такий вигляд, ніби мала б фотографувати книги, мистецтво та свого маленького сина. Але я документую воєнні злочини Росії й слухаю звуки обстрілів, а не вірші. Чому? #StopRussiaNow», – писала Вікторія, намагаючись докричатися до світу, який слухав, але не чув...

...Вікторію Амеліну поховали на Личаківському цвинтарі у Львові. Панахиди за загиблою відслужили в Михайлівському Золотоверхому монастирі в Києві та Гарнізонному храмі у Львові. Вічна і світла їй пам'ять!

СОЛІДАРНІСТЬ

Вашингтон планує передати Києву касетні боеприпаси. Ця зброя заборонена міжнародними конвенціями, але використовується під час війни Росії проти України. Якщо велика партія таких снарядів буде в ЗСУ, це може переломити ситуацію на їхню користь.

Касетні боеприпаси американського виробництва

Касетна зброя, або суббоеприпаси – вид ракет, авіабомб чи снарядів, які містять в собі десятки чи сотні менших за розмірами вражальних елементів. Тобто, один снаряд у повітрі чи вже на землі розсіпається на велику кількість малих снарядів. Вони «засіюють» територію і вражають більше число техніки чи особового складу противника.

Ефективність такої зброї на полі бою висока. Але є застереження.

Касетні бомби належать до снарядів «не вибіркової дії». Тобто, вони покривають значну територію й несуть загрозу як для військових, так і для цивільних.

По-друге, багато таких суббоеприпасів, особливо у вигляді мін, можуть не вибухати одразу, а бути схованими в траві чи ґрунті. Вони становлять небезпеку навіть після завершення бойових дій, коли мирні мешканці повертатимуться до своїх домівок.

Касетні бомби застосовувалися майже у всіх військових конфліктах після Другої світової війни. Їх розробляли в СРСР і США. Шкода, яку несуть суббоеприпаси цивільному населенню призвела до введення обмежень. Вже 13 років діє Конвенція, яка забороняє застосування касетних боеприпасів. Її підписали 120 держав світу. Однак, ані Україна, ані Росія, ані США та Китай не приєдналися до цієї Конвенції. Тому касетні бомби продовжують застосовуватись у сучасних війнах.

Війна Росії проти України не виняток. Міжнародна правозахисна організація Human Rights Watch звинуватила й Росію, й Україну в застосуванні суббоеприпасів. Організація навіть публічно закликала США не надавати Києву касетних снарядів.

«Передача цієї зброї неминуче призведе до довгострокових страждань цивільного населення та підірве міжнародну неприйнятність її використання», – заявили в Human Rights Watch.

Проти передачі ЗСУ американських касетних бомб виступила й Німеччина, яка, щоправда, є підписаном Конвенції про їхню заборону, а тому має зобов'язання публічно дотримуватись її положень, навіть якщо вони не стосуються її безпосередньо.

КАСЕТНА ЗБРОЯ ДЛЯ ЗСУ – ПРОРІВ НА ПОЛІ БОЮ

Рашисти із самого початку свого вторгнення в Україну використовують касетну зброю

Якщо відкинути етичний, цивільний аспект цієї проблеми, то слід визнати, що касетні боеприпаси – це те, що нині потрібно ЗСУ для контрнаступу. Українська влада постійно заявляє, що РФ має перевагу в кількості артилерійських боеприпасів. Різниця між кількістю снарядів, які випускають українці й рашисти, в певні дні є більш ніж 10-кратною.

Нівелювати це може точність західної зброї, якою переважно воює українська армія. Однак це не панацея. Для знищення колон техніки й скупчення особового складу противника на відкритій території більш ефективні саме суббоеприпаси.

Видання Washington Post вказує, що найімовірніше, США передадуть Києву касетні артилерійські снаряди М864, уперше виготовлені в 1987 році.

Вони мають калібр 155 мм, а отже підходять для великої кількості артилерійських установок і гаубиць різних типів, які з початку війни передані ЗСУ західними країнами.

Всередині такого снаряда є 72 суббоеприпаси, кожен начинений вибухівкою, вони мають розмір 82 мм і вагу 210 гра-

мів. Після пострілу в польоті снаряд розкривається й викидає елементи на землю, які детонують при ударі.

Однак, наголошує Washington Post, у своїй останній загальнодоступній оцінці, проведеної понад 20 років тому, Пентагон визначив, що рівень «відмови елементів» цих снарядів становить 6%. Тобто, принаймні чотири з 72 суббоеприпасів залишатимуться нерозірваними.

Нині Міноборони США заявляє, що має нові оцінки, засновані на показниках випробувань 2020 року. Там рівень відмов суббоеприпасів становить не вище 2,35%. Цей показник є важливим, оскільки не просто вказує на ефективність снарядів, але й підпадає під обмеження, встановлені внутрішнім американським законодавством.

З 2011 року в США діє заборона, яка регламентує, що касетні бомби з рівнем відмови суббоеприпасів понад 1% не мають входити до будь-якої військової допомоги й не можуть бути експортовані.

Касетні боеприпаси можуть бути передані союзникам, як-

що ті використовуватимуть їх проти «чітко визначених військових цілей» і не використовуватимуться «там, де звичайно перебувають цивільні».

Washington Post вказує на ще один момент, який дозволяє Джо Байдену обійти заборону. Він може послатися на положення закону про іноземну допомогу, що дозволяє президенту надавати її, незалежно від обмежень на експорт зброї, якщо він вирішить, що це в «життєво важливих інтересах національної безпеки США».

За підрахунками Human Rights Watch, взятими зі звітів Пентагону, в американських запасах залишається 4,7 мільйона касетних снарядів, ракет і бомб, що містять понад 500 мільйонів суббоеприпасів. Ці запаси відомі як Удосконалений звичайний боеприпас подвійного призначення (Dual-purpose improved conventional munition, DPICM). Їх почали поступово виводити з експлуатації в 2016 році й більше не використовують.

Згідно зі статтею на вебсайті армії США eArmor, снарядами DPICM, які Вашингтон може передати Києву, стріля-

ють з 155-мм гаубиць. Кожен боеприпас містить 88 бомб, що мають смертельну дальність близько 10 квадратних метрів. Тож один боеприпас може покрити площу до 30 000 квадратних метрів (це залежить від висоти скидання бомб).

Бомби в DPICM мають кумулятивні заряди, які, вражаючи танк або броньовану машину, «створюють металевий струмінь, який робить отвори у металевій броні». Для знищення броньованої машини може знадобитися 10 або більше бомб, але для того, щоб вивести з ладу озброєння бронетехніки або

зробити її нерухомою, може знадобитися лише один.

Влада України заявляла, що планує відповідально поставитися до використання західної касетної зброї – максимізувати її вогневий потенціал у бою та мінімізувати наслідки для мирних жителів.

Міністр оборони України Олексій Резніков нещодавно заявив, що рашисти використовують у три-чотири рази більше артилерійських снарядів різних калібрів, ніж українська армія, і касетні боеприпаси завдяки своїй ефективності дозволяють компенсувати цю різницю.

«Росіяни використовують їх проти нас, тому для нашої самооборони ми маємо повне право використовувати той самий боеприпас», – цитує його Washington Post.

Резніков наполягає, що Україна використовуватиме їх лише в полях та після деокупації міст, щоб не завдати шкоди цивільному населенню.

Human Rights Watch випустила доповідь про шкоду, заподіяну населенню України касетними боеприпасами – насамперед російськими, але й українськими теж.

У цій доповіді HRW закликала обидві сторони негайно припинити використання касетних боеприпасів, а США не передавати їх.

У відповідь радник голови офісу президента Михайло Подольак розкритикував організацію.

«Лише вдумайтеся: абсолютно божевільні російські голворізи вторгаються в Україну, роз'язуючи жорстоку війну геноцидного типу... Водночас поруч стоїть «правозахисна організація» із записником та звинувачує... український народ у тому, що він недостатньо роззброїв себе», – написав Подольак.

Тарас Гнип
Спеціально
для «Нової газети»

Downpayment Plus Program

ПОСПІШІТЬ! НЕ ПРОПУСТІТЬ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО КУПУЄ

НЕРУХОМІСТЬ, –

ДО \$10,000

ДОПОМОГИ

Якщо ви хочете придбати дім, маєте стабільний дохід та добру кредитну історію, кредитівка «Самопоміч» та Federal Home Loan Bank of Chicago можуть вам допомогти заощадити. Завдяки програмі Downpayment Plus, при покупці житла ви можете отримати до \$10,000 для оплати початкового внеску на іпотеку та на витрати за закриття "closing fee", якщо відповідаєте всім вимогам програми. Зверніться до одного з наших кредитних спеціалістів про програму Downpayment Plus, щоб дізнатись чи ви кваліфікуєтесь. Основні вимоги програми в себе включають:

- Внести щонайменше \$1,000 на вашу іпотеку.
- Пройти коротке навчання та консультування покупців житла перед покупкою.
- Ваш майбутній будинок повинний бути вашим основним місцем проживання.

Більше інформації тут:

UP TO
100%
FINANCING

ПОЗИКИ НА АВТО

НОВІ ТА ВЖИВАНІ

Члени, які купують електромобіль і переходять на eStatements, можуть отримати до 0,50% зниження процентної ставки на позику.

Дізнайтеся більше інформації та відсотки

EQUAL CREDIT OPPORTUNITY LENDER

Home Office: 2332 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622
5000 N. Cumberland Ave., Chicago, IL 60656
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine, IL 60067
302 E. Army Trail Rd., Bloomingdale, IL 60108
50 W. Dundee Rd., Wheeling, IL 60090 (opening in 2023)

773-328-7500
773-589-0077
847-359-5911
630-307-0079
888-222-8571

734 Sandford Ave., Newark, NJ 07106
558 Summit Ave., Jersey City, NJ 07306
60-C N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 07981

26495 Ryan Rd., Warren, MI 48091
11756 Charest St., Hamtramck, MI 48212
7345 Orchard Lake Rd., West Bloomfield, MI 48322

973-373-7839
201-795-4061
973-887-2776

586-757-1980
313-366-0055
248-487-0330

SELFRELIANCE.COM

EFFECTIVE 04/03/2023

CHECK OUT UNA'S NEW ANNUITY RATES

AND REACH YOUR RETIREMENT GOALS!

NEW
MULTI-YEAR
GUARANTEED
ANNUITY (MYGA)

4.25% 3-YEAR MYGA

4.50%* 5 YEAR
2ND YEAR 4.00%

4.75%* 7 YEAR
2ND YEAR 4.00%

5.25%* 9 YEAR
2ND YEAR 4.50%
3RD YEAR 4.00%

*FIRST YEAR RATE.

MINIMUM GUARANTEED RATE 2%
RATES SUBJECT TO CHANGE.
NOT AVAILABLE IN ALL STATES.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
2200 ROUTE 10, PARSIPPANY, NJ 07054 • WWW.UNAINC.ORG • 800.253.9862

STAND WITH UKRAINE

Ми є однією з найбільш стабільних
фінансових установ США

Deposits are insured by the NCUA,
a USA federal government agency,
for at least \$250,000, per account.

Join & Bank with NOVA UA FCU

Main Office
851 Allwood Road,
Clifton, NJ 07012
973-471-0700
x110

Botany Village
237 Dayton Ave.,
Clifton, NJ 07011
973-772-0620

Like us at facebook.com/NOVAFCU

www.novafcu.com

4.44% APY*
11 Month CD

*APY is Annual Percentage Yield. Rates
are effective March 28, 2023 and are
subject to change without notice.

HELOC
Home Equity Line of Credit
7% Prime minus 1%
currently 7%
Effective March 28, 2023 and are
subject to change without notice.

СОЛОДКІ ВІТАННЯ ВІД «СВІТОЧА»

Якщо ви бажаєте привітати в Україні родину, друзів,
воїнів-захисників з будь-якою важливою подією їхнього
життя (Днем народження, Днем ангела, Днем державності,
професійним чи іншими святами) чудовим шоколадним
подарунком

ЛЬВІВСЬКОЇ ФІРМИ «СВІТОЧ»,

а також букетом квітів, шампанським, пісенно-музичними
віншуваннями, професійний оперний співак завітає за
вказаною адресою з подарунками й продекламує ваше
привітання та професійно заспіває «Многая літа».

Деталі – за телефоном представника
фірми «Світоч» у США:
(646) 335-5279 (п.Богдан)

Позбавтесь хвилювання при оплаті за коледж, коли федеральної допомоги недостатньо

ОНЛАЙН І ПРОСТО

Знайдіть і порівняйте тарифи,
умови та графік платежів всього за
2 хвилини

БЕЗ КОМІСІЇ

Без комісії за заявку, схвалення чи
виплату

ГНУЧКІСТЬ

Виберіть один із 4 варіантів
погашення та надзвичайно гнучких
умов

Скануйте QR
для пошуку
студентської
позики

Скануйте QR
для отримання
додаткової
інформації

або зайдіть:

sumafcu.org/student-loans

Є питання? Зателефонуйте нам або надішліть SMS 914.220.4900
чи надішліть нам електронний лист на адресу memberservice@sumafcu.org

Main Office:
125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701
P: 914.220.4900
F: 914.220.4090

Spring Valley, NY branch:
16 Twin Ave.
Spring Valley, NY 10977
P: 845.356.0087
F: 845.356.5335

Stamford, CT branch:
39 Clovelly Rd.
Stamford, CT 06902
P: 203.969.0498
F: 203.316.8246

New Haven, CT branch:
555 George St.
New Haven, CT 06511
P: 203.785.8805
F: 203.785.8677

www.sumafcu.org

НАШІ КРЕДИТІВКИ

КРЕДИТІВКА «САМОПОМІЧ» У НЬЮ-ЙОРКУ – ПОРАНЕНИМ ВОЇНАМ

Під час зустрічі президента Федеральної кредитової кооперативи «Самопоміч» (Нью-Йорк) Богдана Курчака з Олегом Двудітом, мужнім воїном з Одещини

Члени Управи кредитівки «Самопоміч» у Нью-Йорку: Богдан Курчак (п'ятий зліва), голова Дирекції, президент кредитівки, поряд з ним – члени Дирекції: Адам Гапій, Богдан Середя, Марко Бах та голова фонду Kind Deeds Олександр Рубцов (четвертий зліва) з воїнами, які прибули з України до США на протезування та реабілітацію. Карнегі-голл, березень 2023 р.

Федеральна кредитова кооператива «Самопоміч» (з головним осідком на Другій авеню в Мангетені та філіями в Асторії, Лінденгерсті, Юніондейлі й Кергонксоні) переказала 20 тисяч доларів у добротинний фонд Kind Deeds, який опікується протезуванням та реабілітацією українських воїнів, понівечених російською війною.

Відтак, до довжелезного списку «добрих справ» української кредитівки «Самопоміч»-Нью-Йорк додалася ще одна – подвійно-особлива. Тому що рішення про 20 тисяч доларів «приймалося розумом і серцем», які сьогодні з Україною. Про це наголошував і її президент Богдан Курчак під час зустрічі з головою благодійного

фонду Kind Deeds Олександром Рубцовим та Олегом Двудітом, колишнім морським піхотинцем і сапером з Одещини. До того ж, Kind Deeds перекладається і в буквальному сенсі як «добрі справи, шляхетні вчинки»: головна мета діяльності цієї добротинної організації – протезування й реабілітація українських воїнів, понівечених війною.

20 тисяч доларів, пожертвованих кредитівкою, адресні – вони йдуть на протезування, реабілітацію та транспортування мужнього українського воїна Олега Двудіта.

46-річний військовик з Білгорода-Дністровського, що на Одещині, – батько п'ятьох синів і семи внуків. Він розпочав свою військову кар'єру в березні 2015 року, служив у кількох дивізіонах Корпусу морської піхоти. У 2018 році вирішив стати сапером, 31 жовтня 2022-го року отримав протипіхотне поранення, втратив праву ногу...

Завдяки підтримці фонду Kind Deeds нині проходить лікування в США. Після завершення реабілітації Олег Двудіт мріє повернутися «на службу» – щоб продовжити служити Україні на посаді інструктора-інженера з розмінування, передавати свої знання та досвід молодим, віддадим, відважним.

«Від імені нашого фонду, наших мужніх воїнів, наших волонтерів хочу висловити велику вдячність кредитній спілці «Самопоміч» у Нью-Йорку – її управі, членам, працівникам і особисто Богдану Курчаку, президенту та головному виконав-

чому директору, за розуміння та підтримку місії «Добрих справ», за щедрий внесок у наближення нашої спільної української перемоги», – сказав у короткому інтерв'ю нашому тижневику Олександр Рубцов, голова фонду Kind Deeds.

До добрих справ можна прилучитися при першому ж бананні, зайшовши на сайт фонду: www.kind-deeds.com

Або, ставши членом Федеральної кредитової кооперативи «Самопоміч»-Нью-Йорк: www.selfreliance.org

Інф. «НГ»

УКРАЇНСЬКИЙ ПРОСТІР У ЧИКАЗЬКОМУ ХМАРОДЕРІ

23 червня в Чикаго, в історичній будівлі Wrigley Building, офіційно відкрито перший на території Північної Америки український культурний простір «С Ukraine» під гаслом: «Bring the Best of Ukraine to Chicago!» («Привезімо з України до Чикаго найкраще, що в нас є!»). Одним з головних партнерів цього проекту виступила кредитна спілка «Самопоміч» у Чикаго.

«С (see) Ukraine» – спільний проект низки українських підприємців, громадських організацій, Генерального консульства України в Чикаго та мерії міста, завдяки якому місцеві українські бізнеси отримали шанс та нагоду представити себе, а разом з тим українську культуру через галузі легкої, харчової, інформаційно-технічної індустрії.

«С (see) Ukraine», крім формування широкого, багатопланового образу, дав унікальну можливість мешканцям Чикаго та гостям міста пізнати сучасну Україну, дізнатися про її істо-

Так виглядає сучасний «український простір» у Wrigley Building

рію та внесок у світову культурну спадщину.

Крім іміджевого аспекту, цей проект також несе благодійну місію – зібрати кошти на відбудову

лікарні в Харківській області, яка постраждала від рашистських ракетних атак. Саме тому партнером проекту є United24, де вже відкрито офіційну збірку на

суму 580 тисяч доларів США.

Сучасний український простір діятиме протягом наступних чотирьох місяців – до 23 жовтня. Його двері відчинено щодня з

10:00 години ранку до 7:00 вечора за адресою: Wrigley Building (410 N Michigan Ave, 1st Floor, North Tower).

Вл. інф.

STAND WITH UKRAINE

500 ДІБ НЕЗЛАМНОСТІ: МОЛИТВА ЗА МИР

Минулої неділі, 9 липня, в американській столиці, катедральному соборі Святих Петра й Павла, широко відомому як Вашингтонський національний собор, відбувся велелюдний молебень за Україну.

Екуменічну службу Божу очолили й провели ректорка катедри Джен Нейлор Коуп, о. Володимир Стеляк, настоятель Українського православного собору Св. Андрія (Силвер-Спрінгс, штат Мериленд), о. Роберт Гітченс, парох Української греко-католицької церкви Пресвятої Родина (Вашингтон) у супроводі хорів цих трьох храмів. Разом з українцями за припинення війни та якомога швидше настання переможного миру молилися американські посадовці, дипломати багатьох країн, численні друзі й прихильники України.

З короткими промовами до учасників молебню звернулися посол України у США Оксана Маркарова та голова Української національної інформаційної служби

(УНІС) Українського конгресового комітету Америки (УККА) Михайло Савків, віддавши шану пам'яті загиблих, мужності ЗСУ й незламності всіх тих, хто вже понад 500 днів бореться й страждає від повномасштабної російської воєнної жорстокості, та подякувавши американському уряду й усьому народові США за невтомну підтримку.

«Ми сподіваємося, що ця служба Божа принесе бодай хвилину перепочинку, – підкреслив у своєму зверненні Рендолф Маршалл Голлеріт, настоятель Вашингтонського національного собору. – Дякуємо за можливість разом з нашими українськими друзями піднести й свій голос у молитвах за мир і припинення війни.»

Під час екуменічного Богослужіння у Вашингтонському національному соборі

СМІТСОНІВСЬКІ ПІСНІ НАДІЇ

4-липня у Вашингтоні з ініціативи Смітсонівського інституту у співпраці з музеєм Майдану в Києві відбувся фестиваль фольклорної музики під назвою «De Libertate: пісні свободи та надії з України».

Гості з Києва на головній смітсонівській сцені Вашингтону

Його назва, почерпнута з творчості видатного українського філософа Григорія Сковороди, стала лейтмотивом головної думки, яку прагнули донести її організатори з обох берегів океану: про цінність

індивідуальної свободи в контексті прав та свобод громадянства загалом. А п'ятеро українських учасників, як голоси опо-

ру рашистській навалі, надали їй сучасного, дуже конкретно-звучання. У фестивалі взяли безпосередню участь відомі

етнографічні гурти «Божичі» й «Щука-Риба», виконавці Марія Квітка й Катя Chilly, а також дис-танційно з України – відомий лі-

дер «Хореї Козацької», бандурист-кобзар-лірник Тарас Компаніченко.

У своїй творчості всі вони використовують унікальний глибинний народний мелос і, повертаючись до першоджерел, не лише демонструють автентичність української культури, а й допомагають національно самоідентифікуватись тим, хто й досі не знає, хто він є, об'єднують, еднають довкола одвічних гуманних цінностей.

Гості з України виступили з добродічним концертом також у столичному Ukrainian House.

ДРУЖИНИ УКРАЇНСЬКИХ ДИПЛОМАТІВ У ПАТРІАРХА ВАРФОЛОМІЯ Й ПАПИ ФРАНЦИСКА

28-30 червня дружини українських дипломатів з 18 країн світу провели зустрічі з Вселенським Патріархом Варфоломієм та Папою Римським Франциском, закликаючи духовних лідерів активніше сприяти визволенню українських полонених і припиненню ядерного тероризму та екоциду з боку Росії.

Ще одна лінія дипломатичного фронту

У Стамбулі та Ватикані дружини українських дипломатів передали Вселенському Патріарху та Папі Римському листи-звернення, в яких розповіли про злочини Росії проти України та українців, а також звернулися по заступництво та підтримку в подоланні зла. 28 червня вони побували на загальній аудієнції, де мали нагоду привітатися зі Святішим Отцем, а після обіду він прийняв їх у «Домі святої Марти» у Ватикані. На завершення зустрічі з Папою у його приватних покоях гості разом помолитися за Україну, припинення страждань українців і перемогу над агресором. Під час візиту до Вселенського Патріарха Варфоломія дружини українських дипломатів подякували йо-

му та вірним Церкви за постійну підтримку релігійної свободи та прав людини в Україні.

На думку письменниці Марини Гримич-Осташ, дружини посла Ігоря Осташа, «ця подія залишиться в історії як одна з найпотужніших акцій воєнної дипломатії, як унікальна подія в жіночій і релігійній дипломатії. Дружини очільників українських дипломатичних

представництв у різних країнах, згуртувавшись, узяли на себе місію й, відповідно, відповідальність донести до духовних лідерів людства біль України, розтерзаній війною. Не через розтерзаних, не письмово, не формально, не через дипломатичні й бюрократичні циркуляри, а віч-на-віч.

«Ми розуміли, що є маленькими піщинками в світовій політи-

ці Константинополя та Ватикану, але при цьому усвідомлювали, що особисте спілкування створює зовсім інший ефект: головні духовні авторитети світу немовби опинилися віч-на-віч з усіма українськими матерями, дружинами, сестрами, доньками... Тим більше, що якось так сталося, що нашими головними посланниками стали діти. Так, Його Всесвятість Вар-

фоломій, побачивши в нашій групі маленького Іванка, відразу посадив його на свій патріарший трон. Патріарх спілкувався з нами стоячи, виявляючи повагу не лише до нас, а й до всього українського народу. А в Папі Римського Франциска нашою посланницею стала дівчинка Поліна, яка своєю зовнішністю нагадує діток з католицьких образків та календариків. Саме до неї потягнувся передусім Папа Франциск з благословенням, у такий спосіб благословивши всіх дітей України», – розповіла пані Гримич-Осташ.

Точкою відліку для формування спільноти «Дружини послів України» стала конференція послів у Гуті в грудні 2021 року, на яку з ініціативи першої леді Олени Зеленської вперше було запрошено дружин послів і таким чином сформовано неформальну платформу для спілкування, обміну досвідом, реалізації спільних проектів та ще однієї лінії дипломатичного фронту в боротьбі з рашизмом.

Сторінку підготувала
Ольга Лабунська

СПОРТИВНИЙ ФРОНТ

Вадим КОРОБЕНКО,
спортивний оглядач
«Нової газети»

Головний тренер збірної України з дзюдо Віталій Дуброва під час змагань своїх підопічних весь разом з ними, на татамі

Від початку повномасштабного вторгнення путінської воєнщини в Україну світова спортивна спільнота здебільшого була й залишається єдиною та послідовною в своєму ставленні до участі атлетів з Росії та Білорусі у міжнародних змаганнях – абсолютний «бан» для вихідців з цих недокраїн та недопуск їхніх спортсменів до турнірів олімпійської кваліфікації! Проте, одним з небагатьох олімпійських видів спорту, де росіяни з білорусами й досі мають можливість не лише виступати, але й представляти свою ганебну армію, залишається дзюдо... В ексклюзивному інтерв'ю «Новій газеті» головний тренер збірної України з дзюдо Віталій Дуброва відповів на запитання, хто саме є головним лобістом російсько-білоруських спортсменів у Міжнародній федерації дзюдо, а також розповів про причини такого невтішного стану речей та перспективи української команди на олімпійському татамі.

– Віталій, радий вітати тебе! Нещодавно в Польщі відбулися III літні Європейські ігри, які окрім усього мали ще й статус кваліфікаційного олімпійського турніру. Збірна України з дзюдо виступила на них відверто невдало, поступившись у перших етапах доволі посередній команді Угорщини. Чому так сталося?

– Так, підсумки для нас доволі невтішні – поразка команди Угорщини з рахунком 1:4... Але одразу хочу сказати, що це не є для нас великою трагедією. Спортсмени молоді, трішки перегоріли й не впоралися з хвилюванням. До того ж, це були лише командні змагання, без індивідуального заліку. Наступний турнір серії Мастерс, де ми зможемо вибороти олімпійські ліцензії, відбудеться 4-6 серпня в Будапешті – там буде високий олімпійський бал і ми маємо всі шанси значно покращити свої позиції в рейтинзі.

– На Європейські ігри взагалі не допустили жодного спортсмена з Росії чи Білорусі, й це була принципова позиція приймаючої сторони,

СВІТОВЕ ДЗЮДО ТА СОЛОВЕЙЧИКИ ПУТІНА

Олімпійські надії українського дзюдо

Республіки Польщі. Але ми знаємо, що загалом дзюдо – один з тих небагатьох видів спорту, де атлети з цих недокраїн до цього часу спокійно їздять на найбільш представницькі турніри і навіть набирають бали олімпійської кваліфікації... Як таке взагалі можливо?

– На жаль, в дзюдо ситуація справді, м'яко кажучи, не нормальна... До багатьох міжнародних змагань допущено спортсменів цих країн у нейтральному статусі – без перевірок, взагалі без нічого! На змагання допустили й військовиків, допускають і тих, хто ставив у соцмережах лайки чи робив пости на підтримку звірств російської армії в Україні. Я хочу нагадати, що дуже багато російських та білоруських спортсменів у контактних видах спорту та єдиноборствах за ще старою радянською

системою є чинними військовослужбовцями, працівниками структур та спецслужб, мають військові звання, фотографуються у формі, з погонями...

– У кожного політичного рішення на кшталт такого заважди є чітко визначене ім'я та прізвище... Хто все ж таки любіє інтереси Росії та Білорусі в світовому дзюдо?

– Багато хто знає про неабияку пристрасть Володимира Путіна до дзюдо, він її неодноразово демонстрував... І треба розуміти, що президент IJF (Міжнародна Федерація дзюдо, – ред.) Маріус Візер багато років мав тісні зв'язки з Путіним, тому його позиція нас не здивувала. Своєрідним «містком» між Росією та IJF і загалом всією світовою спільнотою дзюдо, на мою думку, є Сергій Соловейчик (колишній віце-президент IJF та президент Європейської федерації дзюдо,

а нині – президент Федерації дзюдо Росії, – ред.). Але, скажімо так, беззуба позиція інших членів виконкому IJF, представників таких цивілізованих країн як та ж Німеччина, Велика Британія та інших, стали для нас несподіванкою. Якщо ми говоримо конкретно про дзюдо, то більшості країн наша війна не цікава. Якщо на початках ще був якийсь інтерес, ставили запитання, то нині більшість просто робить вигляд, що нічого не відбувається...

– Яка з країн світового дзюдо нас підтримує і готова йти з нами до кінця?

– Відкрито – жодна... Є листи від польської Федерації, від деяких скандинавських країн, але паралельно з тим усі беруть участь у турнірах разом з росіянами та білорусами, співчують нам винятково за лаштунками. Вони залишаються адекватними людьми, але це далеко від них, вони не

розуміють насправді, що відбувається. Я розумію, що людям трохи моторошно, і вони не хочуть чути правди... Типу, я вам співчую, але це мене не стосується. Спорт «вне палітки», всі спортсмени – одна сім'я і так далі... І при цьому, систему вибудували так, щоб ми не перетиналися з росіянами та білорусами на татамі. От наприклад, на турнірах в Азії – у Казахстані, Монголії, Таджикистані – недокраїни виступають. Паралельно, ми їдемо на змагання в європейські країни, де їх немає й куди їм взагалі непросто навіть прилетіти. От скоро відбудуться великі турніри в Будапешті, Загребі, і я переконаний, що росіян з білорусами там не буде. Отака от досить складна ситуація з олімпійським відбором у нас... Але я казав і кажу: ми бойкотуємо й бойкотуватимемо всі змагання, куди допустатимуть представників країн-агресорів!

– Такий радикальний крок – це результат нещодавно ухваленого Закону України про бойкот змагань, на яких представлені недокраїни? До речі, сам закон виписаний якось дивно: десь можна виступати, десь не можна...

– Насправді закон, наскільки я розумію, жодної сили поки що не має – але я підтримую бойкот і без закону! Ми бойкотували турніри ще задовго до нашого закону – починаючи з минулого року, коли росіян уперше допустили на турнір серії Гранд Слем в Монголії. І я маю сказати, що насправді це працює, адже тепер IJF постійно вмовляє нас брати участь у змаганнях. Це їх дуже обурює, злить, що ми пропускаємо змагання. І коли я приїхав на турнір до Австрії наприкінці травня, то першим запитанням відразу було: «А чому ви не берете участі в турнірах? Ось дивіться, ваші те-

Збірна України з дзюдо на III літніх Європейських іграх

Віталій Дуброва та його вихованець – найсильніший український дзюдоїст часів Незалежності України Георгій Зантара

нісисти грають, все в порядку, ніхто ні з ким не б'ється, це спорт, а спорт поза політикою... Тобто, їх це обурює, вони шукають якісь варіанти, щоб навіть розвести нас по різних континентах – все зробити для того, щоб не ламалася загальна система.

IJF це дратує, їм не подобається... В першу чергу, це репутаційна втрата. Як це? Якесь країна бунтує, пропускає... І я впевнений, що з Міжнародного олімпійського комітету їм теж ставлять запитання: чому українці не беруть участі, чому ви не вирішуєте це питання? Минулого року, коли ми бойкотували турнір в Монголії, вони вмовляли нас виступити на турнірі в Угорщині, казали: «Ми все оплатимо – переліт, проживання, відправте хоча б двох-трьох спортсменів». Але ми позицію витримали, як наслідок – на чемпіонаті світу-2022 не було росіян!

– Якщо повернутися до Закону про бойкот українськими спортсменами змагань, до яких допущені атлети з неокраїн, то він викликав неоднозначну реакцію в українському суспільстві... Багато хто висловився проти – мовляв, через бойкот ми відмовляємося від боротьби і караємо самих себе, поки росіяни з білорусами спокійно боротимуться за світові п'єдестали.

– Я належу до тих, хто рішуче за бойкот. Адже змагаючись з росіянами, білорусами, ми тим самим показуємо, що вони такі ж як усі, що вони нормальна країна, що вони безкарно можуть бути на цих змаганнях. І тоді, скажімо, спортивні санкції насправді не працюють так, як в інших сферах! Ми ж бачимо, як у культурі, економіці весь світ накладає на них санкції. І в спорті також: якщо немає санкцій, то ми повинні такі речі бойкотувати! Всі ці розмови про те, що, мовляв «їх треба бити на татамі, на килимі, на ринзі», я не підтримую, бо це неправильно... Спорт така штука, що ми можемо не лише перемагати їх, а й програвати їм – і тоді що ми будемо говорити? Повторюся: якщо ми змагаємось з ними,

Віталій Дуброва з нинішніми лідерами збірної України Дариною Білодід та Богданом Ядовим

Бронзова призерка Олімпійських ігор 2008 року Ронда Роузі (США)

ми визнаємо, що вони представники нормальних країн, що вони рівні серед рівних. А насправді це не так.

– Поставлю те ж саме запитання, але трішки під іншим кутом. Звісно, ти розумієш, що кар'єра спортсмена є доволі короткою, і пропустивши головний її старт – Олімпійські ігри, він, можливо, втрачає свій один-єдиний шанс на все життя!

Як самі дзюдоїсти ставляться до ймовірності бойкоту Олімпіади й решти великих турнірів?

– Спортсмени хотіли б мати розуміння всієї ситуації, їм потрібно все пояснювати. Коли спортсмену все пояснюють, а я особисто пояснив спортсменам, як працює вся ця система, вони зі мною погодились. І ми маємо абсолютне розуміння навіть серед тих українських дзюдоїстів,

хто входить до основного складу команди і мають серйозні медальні амбіції. Всі розуміють, навіть ми бойкуємо змагання і чому це архіважливо робити саме зараз. Ми всі чекаємо рішення Міжнародного та Європейського олімпійських комітетів. Ми сподіваємося, що здоровий глузд та справедливість візьмуть гору, і росіяни з білорусами таки не допустять до Олімпійських ігор.

– Практично всі види спорту в Україні втратили своїх представників на війні. Напевне, дзюдо теж не є винятком...

– Та звісно... Загибло троє наших тренерів. Двоє були цивільними, один в Харкові загинув під обстрілами, ще один в Чернігові. Також один тренер з Волинської області загинув на фронті, він воював безпосередньо. Ще є зниклі безвісти спортсмени, і є загиблі. В минулому вони виступали на рівні призерів чемпіонатів України серед кадетів, чемпіони області, 4-5 осіб, як мінімум, загинуло... Варто сказати також, що дуже багато хлопців, хто в минулому був спортсменом, воюють в лавах ЗСУ донині.

– Після Олімпійських ігор у Токіо спортивну кар'єру

закінчив багаторічний лідер нашої команди, а нині голова Комісії атлетів при Національному олімпійському комітеті Георгій Зантара. Хто нині уособлює собою ударну міць української збірної з дзюдо та є її лідером?

– В першу чергу, звісно, це чинний чемпіон Європи Богдан Ядов, який є гідною заміною Георгієві Зантарі. Він має найвищий рейтинг серед наших спортсменів. Також непогано нині виступає в категорії до 60 кілограмів Дільшот Халматов, він двічі підіймався на подіуми турнірів серії Гранд Слем цього року. Щодо дівчат, то тут теж відповідь буде очевидною – це призерка Олімпійських ігор, чемпіонка світу та Європи Дарка Білодід. Також варто виділити бронзову призерку чемпіонату світу Єлизавету Литвиненко, станом на зараз, їй лише 19 років. Тобто, наслідків зміни поколінь у збірній України немає, кризи в результатах теж. Натомість, маємо чимало молодих і честолюбних спортсменів 20-23 років, які сповнені сил і амбіцій заявити про себе на найвищому рівні.

– А як щодо американської школи дзюдо? Як би ти охарактеризував сильні та слабкі сторони заокеанської школи?

– Якщо бути відвертим, то американська школа дзюдо не є в когорті найсильніших на планеті, але у них є серйозні здобутки на найвищому рівні. До прикладу, в Бостоні мешкає дворазовий призер Олімпійських ігор Джиммі Педроу. Також гріх не згадати всесвітньо відому зірку UFC Ронду Роузі, яка є призеркою Олімпіади з дзюдо. Олімпійська чемпіонка Кайла Гаррісон. Тобто, вони не мають великої команди, але постійно здобувають локальні успіхи на головних турнірах. Призери Олімпіад Марті Маллой, Тревіс Стівенс. Наскільки я розумію, американська Федерація дзюдо не має потужних спонсорів, більшість спортсменів виїжджають на збори за власний рахунок. Багато часу вони проводять на зборах як у Європі, так і в Азії.

69 -ТА УСПЕНСЬКА ПРОЩА В СЛОТСБУРГУ

12-13 СЕРПНЯ, 2023 РОКУ

СЕСТРИ-СЛУЖЕБНИЦІ НЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ
SISTERS SERVANTS OF MARY IMMACULATE

9 Emmanuel Drive, Sloatsburg, NY 10974
Телефон: (845) 753-2840; Інтернет-сторінка: ssmi-us.org

Тема: *«Марія, Мати Божжа, бережи нас і збережи улюблені
Народи Своім благородним захистом.»*

Субота, 13 серпня

12 год. Пп.- Обід

1:00 пп- **Акафіст до Матері Божої** – о. Джеймс Бадо –

Візантійський Парафії св. Марії - Хіллсборов НЖ.

Дяки: Гленн Седар - Візантійський Парафії св. Марії - Хіллсборов НЖ.

2:00 - **Презентація** – с. Тереса Матвій, СНДМ - Провінція Христа Царя – Канада

- Слуг Божий - о. Єремія Ломницький, ЧСВВ

- Співзасновник Сестер Служебниць Непорочної Диви Марії

3:30 - **Благословення хворих** – підніжжя Гротто під шатром

- **Благословення релігійних річ** - перед домом св. Йосифа

5:00 - **Свята Літургія** – Владика Курт Бурнетт – Епарх Пассейку

Дяки: Гленн Седар - Візантійська Парафія св. Марії - Хіллсборов НЖ.

7:30 - **Панахида** – перед домом св. Йосифа

8:00 - **Молебен до Матері Божої/процесія з свічками** – Гротто

- Владика Курт Бурнетт – Епарх Пассейку

Неділя, 14 серпня

Сповідь доступна протягом цілого дня з год. 8:00 ранку

8:30 – 9:30 **Матері Молитви** – Вервиця/спів

10:30 - **Архиєрейська Божественна Літургія з процесією** – благословення
зілля

Архиєп. Борис Гудзяк, Митрополит для українців у США

Вл. Павло Хомницький, ЧСВВ, єпарх Стемфорду

Вл. Богдан Данило, єпарх Пармський - проповідник

Хор: Український вокальний ансамбль Євшан – Коннектикут/Массачусетс

1:30 пп. - **Благословення хворих** – сходи напроти Гротто

- **Благословення релігійних річ** – перед домом св. Йосифа

2:00 - **Презентація** – с. Тереса Матвій, ССНДМ - Провінція Христа Царя – Канада

- Слуг Божий - о. Єремія Ломницький, ЧСВВ

- Співзасновник Сестер Служебниць Непорочної Диви Марії

2:30- **Хресна Дорога**, оо. Василіяни

3:30 - **Молебен до Матері Божої** – Гротто –

- о. Стипан Білик - св. Йоанна, Віппані, НЖ

- **Благословення машин та автобусів**

о. Тарас Чапарін – духовний модератор прощі

Дзеркало

НА ЦВИНТАРІ РОЗСТРІЛЯНИХ ІЛЮЗІЙ...

Гранітні обеліски, як медузи,
Повзли, повзли і вибилися з сил -
На цвинтарі розстріляних ілюзій
Уже немає місця для могил.
Мільярди вір зариті у чорнозем,
Мільярди щастя розвіяні у прах.
Душа горить. Палає лютий розум.
І ненависть регоче на вітрах.
Тремтять, убивці! Думайте, лакузи!
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил!
Уже народ – одна суцільна рана,
Уже від крові хижіє земля,
І кожного катюгу і тирана
Уже чекає зсукана петля...

Василь Симоненко

ВІД СЯНУ ДО ДОНУ

Запоріжжя. Острів Хортиця – колишня столиця козацьких вольностей

ЗАПОРІЖЖЯ • КОЗАЦЬКА КОЛИСКА, ОБПАЛЕНА ВОГНЕМ

Із Запоріжжя приходять тривожніші й тривожніші вістки, офіційні й неофіційні: ситуація навколо окупованої росіянами Запорізької АЕС складна, ворожий план підризу станції існує, ядерна загроза ще ніколи не була такою невідступною, як сьогодні... Невже історія повторюється?

...Тоді, в серпні 1941 року, лінія фронту також небезпечно близько підступила до Дніпрогесу. Стало очевидним, що через кілька годин німецькі війська захоплять місто. «Не залишати ворогові жодного паротягу, жодного вагона, не залишати противнику ні кілограма хліба, ні літра пального. Все цінне майно, в тому числі кольорові метали, хліб і пальне, яке не можна вивезти, потрібно безумовно знищувати», – йшлося у виголошеній за півтора місяця до того промові Йосипа Сталіна. Отож, гітлерівські загарбники мали увійти

Наша довідка: Запоріжжя (до 1921 року - Олександрівськ) – адміністративний центр Запорізької області загальною площею 34 гектари й населенням понад 710 тисяч осіб (70 відсотків становлять українці, 25% – росіяни, решта – білоруси, болгарини, грузини, вірмени, кримські татари, євреї). Разом з навколишніми поселеннями утворює однойменну агломерацію, де розташовано 14 міст, 23 селища міського типу й мешкає понад 2 мільйона осіб.

Розташоване на головній водотранспортній магістралі України – річці Дніпро, у місці перетину транспортно-комунікаційних коридорів, що з'єднують Південь країни зі столицею, західними та центральними областями й Донбасом. Засноване в 952 році. У XV-XVII століттях територія сучасного міста входила до Запорожжя – краю вольностей запорозьких козаків.

Один з найбільших адміністративних, індустріальних та культурних центрів Півдня України з розвиненим машинобудуванням, чорною та кольоровою металургією, хімічною та будівельною промисловістю. У Запоріжжі зосереджено близько 65 % продуктивних потужностей області й 43 % населення регіону.

Після початку повномасштабного російського вторгнення, лише з 24 лютого 2022-го по 24 лютого 2023 року, по Запоріжжю завдано понад 400 ракетних ударів, унаслідок яких загинуло 344 особи й 939 отримали поранення.

На чатах

в місто з повністю знищеною промисловою, ресурсною та інфраструктурною базою.

Спочатку вивели з ладу обладнання. Процесом керував головний інженер Дніпрогесу Григорій Шацький. Зробили це просто – в момент, коли турбіни працювали на повну потужність, перемкнули режим розподілу мастила. Без змащення вони розжарилися й невдовзі зупинилися. Відновити їх було неможливо. Потому – близько восьмої години вечора енкаведисти підірвали 165-метрову греблю. 20-метрова водяна хвиля змила прибережну міську смугу, плавні Хортиці й дійшла до Марганця та Нікополя, майже за 80 кілометрів вниз за течією Дніпра... Місцеве населення ніхто про «вимушений вибух», звісно, не попереджав. Його жертвами стали понад 100 тисяч осіб: мешканців Запоріжжя його околиць, біженців із сусідніх регіонів та радянських солдатів, які не встигли покинути місто. Залишилися документальні свідчення про ті події, оприлюднені лише з «відкриттям архівів», у 1990-ті роки. «Коли хвиля відійшла, на осоках і вербах, в'язах і дубах залишилися висіти у неприродних позах сотні (якщо не тисячі) захисників соціалістичної вітчизни... Відразу ж окупанти позганяли із селищ жінок і наказали зібрати тіла загиблих червоноармійців, які лежали на полях і городах, ви-

Дніпровська гідроелектростанція до 24 лютого 2022 року

Г'ю Купер – американський інженер-учасник Дніпробуду

Дніпрогес, висаджений у повітря енкаведистами в 1941 році

Запоріжжя після рашистських обстрілів

сілі на деревах у плавнях», – розповідав один із очевидців. У повоєнні роки сапери витягли із середини греблі 66 тонн вибухових речовин і 26 тисяч снарядів і гранат. Розмінування й відбудова тривали 6 років. Радянська ж влада, аби приховати свій черговий злочин, сформувала міф про те, що Дніпрогес зруйнували нацисти. Таку позицію відстоювали представники СРСР і на Нюрнберзькому процесі.

...Багатьох фахівців, не лише на пострадянських просторах, а й у світі, досі дивує, як таку масштабну споруду вдалося збудувати ще в 20-ті роки ХХ століття. Не кажучи про те, що ідея будівництва греблі на річці виникла ще в ХVIII столітті, в часи царювання Катерини II. Після захоплення Криму й Таврії імперія розглядала Дніпро як перспективну транспортну артерію для постачання товарів на нові землі та укріплення своїх позицій на Сході. Але такому використанню річки заважали дніпровські пороги, тому пріоритетом у проєктах того часу було налагодження судноплавства по всій протяжності водного транспорту – шляхом затоплення порогів. У 1778 році спробували підірвати порохом Старо-Кайдацький поріг та Ненаситець. За півтора століття таких намагань було чимало, однак марних. Головна мета – наскрізне судноплавство по Дніпру – так і залишалась недосяжною.

Часи змінювались. На самому початку 20-х років ХХ століття Олександрівськ (нині Запоріжжя) переживав чи не найгірші свої часи: після революції, громадянської війни та постійної зміни влади зупинилась більшість заводів, мости, які забезпечували постійний транспортний зв'язок між берегами Дніпра, було зруйновано, через війну, епідемію тифу та голод від посухи кількість мешканців міста скоротилася майже вдвічі... Однак місто від своєї надмети не відступало.

Інженерно-технічний проєкт найбільшої у Європі гідроелектростанції розробив академік Іван Александров. Долучилися й іноземці, зокрема американець Г'ю Купер, котрому Запоріжжя завдячує тим, що гребля має форму підкови з трикамерним шлюзом (практичний інженерний досвід він здобув на будівництві гідроелектростанцій на Місісіпі та Ніагарі, помер 24 червня 1937 року в Стемфордді, штат Коннектикут).

У 1927 році почали прибувати робітники з усіх куточків Радянського Союзу: в травні на Дніпробуді працювало 2000 осіб, у червні – 6000, а в листопаді – вже 127 тисяч. Для країни, яка пережила Першу світову та багаторічну громадянську війну, зведення такого масштабного об'єкту порівнювали з... будівництвом єгипетських пірамід. Лісоматеріалами за-

безпечували Чернігівщина та Білорусь, паровими кранами, екскаваторами – Сполучені Штати, обладнанням для заводів – Німеччина, Швеція та Чехословаччина. Всі дев'ять турбін «Newport News» було замовлено в США. Як і п'ять генераторів – у фірми «General Electric».

Згодом навколо Дніпробуду з'явився потужний промисловий комплекс площею у 40 квадратних кілометрів: завод листової сталі, алюмінієвий комбінат та завод «Дніпроспецсталь». Відтак, рівень води після спорудження станції піднявся на 40 метрів і забезпечив наскрізне судноплавство через шлюзи Дніпровської ГЕС. І головне – електростанція задовольняла апетити промислового комплексу в електроенергії за найнижчою в світі ціною. Грандіозне будівництво енергетичного об'єкту обійшлося країні в суму близько 100 мільйонів доларів, увесь комплекс разом із промисловим майданчиком та соцістечком – в 400 мільйонів. Про екологію та довкілля, зрозуміло, заговорили й забили на сполох лише через кілька десятиліть... Найголовнішим тоді видавалося, що в березні 1932 року в Запоріжжі було збудовано найпотужнішу на той час гідроелектростанцію в Європі.

У повоєнний час на відновлення Дніпрогесу було задіяно близько 50 тисяч осіб, переважно жінок. Відбудову значно стримував той факт, що німецькі загарбники забрали із собою архів будівництва. Лише в 1945 році його віднайшли в Чехословаччині й повернули до Запоріжжя... У 1997-му Дніпрогес частково модернізували за рахунок закупівлі нових турбін, цього разу французьких, у 2000-ні назвали однією з найцікавіших пам'яток промислової архітектури на території України й почали запрошувати туристів.

...Невже історія повторюється? Новітні загарбники, як і їхні попередники-енкаведисти, погрожують висадити Дніпрогес у повітря знову. Але їм цього не вдасться, кажуть незламні запоріжці, серед яких, попри всю денаціоналізацію й індустріалізацію, чимало вважають себе нащадками козаків-запорозьців (на Хортиці створено кінноспортивний театр «Козацька залага», а в самому місті діє низка козацьких організацій і товариств, членів яких можна впізнати за оселедцем на голові). Тому що ключі до міста захищено біля Хортиці, на високій правобережній дніпровській скелі.

Хортиця – найбільший острів на річці Дніпро, одне із семи чудес України, колицка козацтва, унікальна природна зона. Серед визначних його пам'яток – урочища та балки, скельні острівці, городища, військові замки, фортеці. Тут перетинаються не лише різні історичні епохи, а й різні при-

родні зони, що сприяє існуванню незвичайної й унікальної флори: тут можна зустріти рослини, рідкісні навіть для материкової зони. Пригадується, як під час експедиції ми дісталися човном острова Байди. Й від краєвиду, ароматів, кольористики й... остраху впродовж усієї нашої мандрівки не полишало відчуття, що сюди не ступала нога людини, принаймні, протягом останнього століття.

Цей невеличкий острівець в рукаві Дніпра завдовжки 550 й завширшки 170 метрів, площею 7 гектарів й скелястими 12-14-метровими берегами в різні часи називали то Малою Хортицею, то Вирвою, то Гетьманським, то Гадючим...

Археологи виявили тут сім нашарувань поселень різних історичних епох, довівши, що люди жили на острові й у античні часи, й у перші роки нашої ери, і в епоху Київської Русі... А в ХVI столітті волинський князь Дмитро (Байда) Вишневецький побудував тут, на Малій Хортиці, містечко-фортецю – прототип Запорозької Січі, аж доки в 1557 році турецько-татарське військо після 24-денної облоги не захопило й не зруйнувало його. Наприкінці ХІХ століття острів почав маліти – зменшуватися в розмірах і на ньому оселилось... гадюччя.

...Пригадуються наші мандрівки Хортицею. Згадується, як Тарасовою стежкою, тією ж, якою влітку 1843 року прогулювався Тарас Шевченко, ми дійшли до скелястого урвища. Ніби-то саме там, у засідці печенігів, загинув великий київський князь Святослав Ігоревич – Святослав Хоробрий. Потому стежина привела нас до Січових воріт – ущелини, де ріка розчахнулася на два русла – вузький скелястий Старий Дніпро (між Хортицею та правим берегом) і широкий просторий Новий (між лівим берегом і островом). Свою назву це місце отримало завдяки легенді, згідно з якою на Січ можна було потрапити тільки саме в цьому місці, де стояла козацька варта. Ворог, не знаючи дозволеного шляху, потрапляв у пастку, а козаків, які вирушали в дорогу, попереджали, що повернутися вони зможуть тільки через ці скелясті «ворота».

Напевне тоді козакам навіть у страшному сні привидіти не могло, що колись, уже в часи «української державної вольності», в їхній колісці, зніматимуть «Тараса Бульбу», й Володимир Бортко – режисер-перевертень, назве їх «руссі-мі казаками», а Запорозьку Січ – невід'ємною частиною історії Росії...

...На Тарасовій стежці з краєвидом на Дніпрогес, стоять кам'яні брили з Кобзаревими цитатами. «Був на Хортиці. Ходив скрізь і плакав», – виведено на одній із них.

Історія таки справді повторюється...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

НАСТУПНИЙ НОМЕР ГАЗЕТИ ВИЙДЕ 27 ЛИПНЯ

MOHICAN LAKE RESORT

97 Leers Road, Glen Spey, NY 12737
www.mohicanlakeresort.com

Родинний затишний курорт на березі мальовничого озера, серед соснового лісу, в Кетскільських горах, неподалік колишньої української оселі «Верховина»,

запрошує на незабутній
весняно-літньо-осінній відпочинок

ДО ВАШИХ ПОСЛУГ – ЗАТИШНІ КІМНАТИ
ТА ОКРЕМІ 1-BEDROOM BUNGALOWS

- ✓ Boat rentals (kayak, canoe and paddle boats)
- ✓ Direct lake access for fishing and swimming
- ✓ Hiking, Biking, BBQs, Children's play area
- ✓ Volleyball, ping-pong, movies, music, dancing and more

Телефони: (845) 858-8784, (201) 686-6380
(розмовляємо англійською та польською мовами)

Email: MohicanLakeResort@comcast.net

**ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТИ "НОВУ ГАЗЕТУ"!**

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік - 120 доларів
На півроку - 60 доларів
На три місяці - 30 доларів

Виріжте цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
78 WINFRED AVENUE, #2, YONKERS, NY 10704

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

ПРОПОЗИЦІЯ ПРАЦІ

Лідуюча архітектурно-виробнича майстерня в Нью-Йорку, яка спеціалізується на обробці деревини, шукає інженерів та кваліфікованих працівників для влаштування на роботу. Навчаємо та пропонуємо довгострокове працевлаштування.

Сприятливі умови праці, доброзичлива атмосфера,
гідна платня та бонуси.

ВИМОГИ: знання Auto CAD (програми Автокад), мотивація та висока трудова етика. Знання та досвід праці з деревиною вітаються.
ВОЛОДІННЯ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Резюме, рекомендації та додаткові запитання прохання надсилати за електронною адресою: ewak@4daughters.net

Адвокат Сергій Поліщук

ІМІГРАЦІЙНЕ ПРАВО

та інші юридичні та нотаріальні питання

Доктор права Сергій Поліщук представляє клієнтів в імміграційних справах по всій території США. Адвокат отримав ліцензію для практики у штаті Нью-Йорк та є членом Американської асоціації імміграційних юристів.

Law Office of Serge Polishchuk PLLC, 100 Church St, Suite 800, New York, NY 10007
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: polishchuklaw@gmail.com

КОМПАНІЯ З 70-ЛІТНІМ ДОСВІДОМ БІЗНЕСУ
Universal Electric Motor Service

131 South Newman Street, Hackensack, NJ 07601
www.uemotor.com

шукає фахівців-механіків, які мають досвід роботи з електричними моторами, помпами та іншим механічним і електричним обладнанням

We offer top pay, benefits, pension, 401K and dental.

Universal Electric Motor Service has been providing the Tri-State area (for over 70 years).

Деталі за телефонами: (201) 968-1000 – Office
(201) 981-2538 – Cell (Steve)

ПОШУК ПРАЦІ

Чоловік зі схвальними рекомендаціями шукає в місті Нью-Йорку працю, не пов'язану з важкими фізичними навантаженнями.
Телефон: (347) 204-9592

ПРАЦЯ В ПОКОНО (ШТАТ ПЕНСИЛЬВАНІЯ)

Ресторанний бізнес в районі Поконо запрошує до праці енергійних, підприємливих жінок.
Деталі за телефоном: 570-766-2866 (Роман) або е-поштою: romansfamous@gmail.com

NOVA ГАЗЕТА

та її читачі сердечно вітають

ПАНА МИКОЛУ ГАЛІВА,

багатолітнього головного редактора журналу «Патріархат», директора канцелярії НТШ-А, активного члена Українського патріархального товариства (Нью-Йорк), Фундації Українського Католицького Університету, Української Головної Визвольної Ради (УГВР) та багатьох інших впливових громадських організацій, щедрого доброчинця, автора й шанувальника нашого тижневика

З 99-ЛІТТЯМ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ!

Здоров'я, добра, Божого благословення, злагоди в душі, дочекатися переможного українського миру!

Дорогий пане Галів, дякуємо за нашу співпрацю та приятелювання впродовж років, солідарність у численних справах та спільність поглядів на багато питань – злободенних і вічних.

Многая й благая Вам літа!

Редакція «Нової газети»

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК
Федеральна Кредитова Кооператива

**Скористайтесь з Наших Високих
Відсотків!**

**1-річний
сертифікат
5.00%
APY***

*Обслуговуємо членів кредитівки та українську
громаду з 1951 року!!*

*Пропонуємо кредити, депозити та картки Visa
за найкращими відсотковими ставками!*

Toll Free (888) SELF-REL

Email: Info@selfreliancenyc.org

Website: www.selfreliancenyc.org

**APY – річні відсотки нараховуються за умови, що дивіденди залишаються на депозиті до закінчення терміну дії сертифікату. Штраф нараховується за дострокове зняття коштів з депозиту. Мінімальна сума для відкриття сертифікату становить \$500.00. Дані відсотки дійсні з 18 травня 2023 р. та можуть змінитися в будь-який час.*

MAIN OFFICE:

108 Second Ave
New York, NY 10003
Tel: (212) 473-7310
Fax: (212) 473-3251

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: (718) 626-0506
Fax: (718) 626-0458

LINDENHURST:

225 N 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: (631) 867-5990
Fax: (631) 867-5989

UNIONDALE:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: (516) 565-2393
Fax: (516) 565-2097

KERHONKSON:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: (845) 626-2938
Fax: (845) 626-8636

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government. NCUA National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency